Jessy Pior

3

cartea polițistă de buzunar

cartea polițistă de

ENIGMA BALERINEI

Jessy Pior

ENIGMA BALERINEI

— minicrimi —

București — 1991

EDITURA CPB

„Du bist meine ganze Welt... Du bist mein Glück...“ Cîntecul este dulce, cu iz romantic și efect de opiu... Îmi simt pleoapele ca două parașute de sforile cărora este legat somnul. Ghilotina nopții a căzut de mult pe grumazul zilei... „Du bist meine ganze...“ Deschid geamul mașinii.... Aerul nepoluat al primăverii mă pălmuiește și mă înviorează. „Mai sînt cinci minute pînă la ora 24...“ „Lambada... Lambada“... Iar ! Manevrez butonul scalei... Bordul arată 50 km. la oră... Farurile perforează în stînca întunericului două tuneluri de lumină... Dumnezeule ! Femeia asta e nebună ?... Trag volanul mult spre stînga... frînez puternic... Prea tîrziu... Șocul impactului îmi pătrunde dureros în suflet și îmi frămîntă capul ca un malaxor de oase. Prin oglinda retrovizoare mă orbesc farurile unei Dacii de culoarea iadului, care se apropie. Deschid portiera și cobor... Exact de sub mijlocul caroseriei, pe partea dreaptă, răsar picioarele unei femei. Restul corpului este ascuns sub mașină.

— Am văzut totul... Nu ești dumneata de vină... S-a aruncat înaintea mașinii !

Un tînăr bărbos a apărut — de unde, Dumnezeu știe ?! — lîngă mine. S-a oprit și Dacia din spate, un taxi. Șoferul vine lîngă noi.

în în timp ce oamenii mai petrec. Mă îndreptam spre casă... După cîteva sute de metri, am zărit fata aceasta... Parcă se clătina uşor... Mă întrebam chiar dacă nu e cumva ameţită... La un moment dat s-a oprit şi s-a sprijinit de copacul acesta... M-am apropiat... mă gîndeam s-o ajut... s-o duc acasă... Am zărit maşina dumneavoastră... Spre stupefacţia mea, fata s-a aruncat înaintea ei...

— Eraţi departe de ea ? Cel care întreabă este clientul taxiului, un bărbat între 30 şi 40 de ani, cu faţa dreptunghiulară, tip sportiv, care, în costumul elegant pe care îl poartă, arată ca un boxer în ziua nunţii lui.

— Nu, la cel mult doi metri... dar n-am avut cum s-o împiedic... Gestul ei m-a luat prin surprindere...

— Locuiţi în apropiere ? De astă dată întreb eu.

— Nu chiar... pe strada Şura Mare... blocul A, apartament 187. Rog notaţi... Veţi avea nevoie şi de mărturia mea... Mă numesc Rotaru Ion, tehnician dentar.

Notez, notez şi numele şi adresa şoferului taximetrului, precum şi a clientului său. Soseşte echipajul poliţiei, locotenentul Stelea însoţit de un plutonier... Privesc insistent fata, care cu o oră înainte figura încă în registrul de evidenţă a populaţiei...

— Urîtă treabă... apreciază locotenentul. Cum s-au petrecut lucrurile ?

Vorbim toţi odată ca în parlament, apoi sîntem readuşi la ordine şi explicăm pe rînd faptele. I se explică plutonierului poziţia maşinii şi încep măsurătorile. Aproape concomitent sosesc maşinile cu procurorul Valeriu, doctorul legist Dan Agop, ca şi doi tehnicieni ai laboratorului de criminalistică... În jurul moartei strada prinde viaţă. Bliţuri, întrebări, comentarii...

— Aleluia ! pune doctorul Agop diagnosticul.

Repetăm și procurorului povestea sinuciderii aproape cu aceleași cuvinte, pe care le-am învățat pe de rost ca niște actori.

— Cine e ?

— Întrebare rămasă din nou fără răspuns. Cercetările pe o rază de cîteva sute de metri, nu dau nici un rezultat. Nici o poșetă, nimic care să permită identificarea fetei.

La doi metri, perpendicular pe bulevardul Adolescenților pe care ne aflăm, se revarsă strada Berta. Pe partea dreaptă sînt parcate patru mașini, trei Dacii și un Peugeot. Locotenentul Stelea le analizează amănunțit, luminînd interioarele. Își notează numerele. Revine la grup.

— Curios ! Singură, noaptea, pe stradă, numai în rochița asta subțire... Și e destul de răcoare... constată procurorul Valeriu.

— Poate, hazardez eu o ipoteză, venea dintr-un bloc din apropiere. Poate s-a certat cu iubitul ei... o ceartă dramatică... a ieșit fugind din apartament... a alergat pe stradă... disperată și sub impulsul momentului, s-a aruncat înaintea mașinii... Și măgăreața a căzut pe mine ! conchid înciudat că fata n-a mai așteptat cîteva secunde ca să-l „fericească“ pe taximetrist. Acesta, ca și cînd mi-ar fi citit gîndul, se uită chiorîș la mine...

Doctorul Agop, aplecat deasupra cadavrului, revine la vertical, după o sumară verificare.

— Ei? întreabă procurorul Valeriu.

— Sînt două fracturi craniene urîte...

Munca de rutină a primelor cercetări continuă... Și uite-așa, noaptea vine, noaptea trece...

Sîntem agenția de detectivi particulari „Cîrtița", constituită din doi plus două = eu, Paul — avocat, Eugen — operator cinematografic, Silvia — actriță și Deniza — bibliotecieconomistă. A tunat și ne-a adunat. A tunat revoluția și ne-a adunat inițiativa particulară și dragostea pentru romanul polițist. Sediul agenției se află la etajul 6 al apartamentului Denizei, într-un bloc de pe Calea Moșilor. Am transformat holul în secretariat și sală de așteptare (birou mic și mașină de scris, telefon, cuier și patru scaune). Din sufragerie am făcut biroul propriu-zis (birou mare, două fotolii, bibliotecă, derivație telefon) iar Denizei i-am lăsat dormitorul și baia (la baie avînd și noi acces, în dormitorul ei n-are acces nimeni — deocamdată).

Membrii agenției m-au ales director, eu fiind cel mai în vîrstă dintre ei (peste doi ani împlinesc 31). De altfel sînt convins că destinele întreprinderii noastre se află pe mîini bune — în prima lună de la naștere încă, mama susținea că sînt cel mai inteligent copil din lume.

Avem o clientelă numeroasă. Deniza care se ocupă și de secretariat, a început sortarea dosarelor: D = divorțuri, C = copii (dispariții), E = escrocherii, V = verificări persoane etc. În dimineața aceasta aprofundez un dosar de urmărire clasică — soția 41 de ani, îi înmînează soțului, 53 de ani, trofeul multiramificat „Cerbul". Amantul — cu 6 ani mai tînăr decît ea. Faptul pe deplin dovedit, fotografiile și filmul realizat de Eugen. Din păcate sînt doi copii la mijloc. Treabă murdară. Închid dosarul. Intră Silvia. Părul strîns în creștet ca un snop de grîu auriu, genele lungi (false, bineînțeles), gura ciclam, tenul sidef. Corect. Așa trebuie să arate o blondă.

— Dacă se întîmplă să te aresteze, să te condamne și să te decapiteze, fii liniștit, preiau eu conducerea agenției...

— Ca cea mai în vîrstă... îi plătesc polița.

*

Îl găsesc pe locotenentul Stelea stînd pe colțul biroului. Face parte din noua promoție de polițiști. Are privirea inteligentă și zîmbetul omului cinstit.

— Ia loc, îmi arată un scaun din apropierea biroului. Fata a fost identificată. Marina Renea. Am primit numeroase telefoane de la colocatari, de la prieteni, de la locul unde își desfășura activitatea. Locuia pe str. Dristor 302, et. 1, ap. 7. A fost balerină la Teatrul de revistă.

— Logodnicul sau... în fine, iubitul ei a telefonat?

— Care iubit ?

— Acela pentru care s-a sinucis... Mi se pare normal...

Locotenentul mă privește insistent. Mă simt ca un microb analizat la microscop.

— Nu s-a sinucis !...

— Doar nu vrei să pretinzi că am omorît-o eu !

— Nu... Nu puteai să omori un mort...

Îmi simt gîtul uscat. N-am aer...

— Și eu și încă doi martori am văzut-o cînd s-a aruncat înaintea mașinii...

— Mda... Numai că... Citește...

E raportul de expertiză medico-legal. Trec peste amănunte... „Decesul a survenit în noaptea zilei de 28 aprilie spre 29, între miezul nopții și ora 1, în urma a două lovituri cu un obiect contondent, probabil un ciocan, în partea superioară a suturii dintre osul frontal și osul temporal...“

— În creștetul capului, cum s-ar zice.

— Exact. Astfel cum explică expertiza, aceste lovituri care au provocat decesul sînt anterioare impactului cu mașina dumitale. Ai lovit-o cu bara lateral stînga și în cădere corpul s-a răsucit, ajungînd cu fața în sus. Fracturile laterale ulterioare n-au legătură cu cauza morții. Apropo, domnule Paul, m-am gîndit că te-ar interesa să mă însoțești la domiciliul victimei, mai ales că ești implicat în povestea asta.

— M-ar interesa chiar foarte mult.

— La orele 11 ne întîlnim cu procurorul Valeriu și echipa de criminaliști.

•

Un bloc oarecare, fără personalitate, modest. La ușa de la intrare ne așteaptă „oficialitățile blocului", vecini, vecine, copii și gură-cască.

— Cine este președintele? se interesează locotenentul.

— Eu, domnule, răspunde un bărbat trecut de 60 de ani, slab ca un călugăr-ascet, care ține toate posturile. Eu și cîțiva locatari am recunoscut victima după fotografia din ziar și v-am telefonat. Mă numesc Vasile Moraru, pensionar C.F.R.

Femeile își șterg lacrimi sincere sau nu, comentînd „Așa tînără"... „Și frumoasă"... „Ce nenorocire !..."

— Domnule Moraru, ești amabil să ne conduci...

Ne conduc toți.

— Îmi închipui că n-aveți o cheie de la apartamentul fetei.

— Doamne ferește! se apără Moraru.

— Cristea !

Plutonierul Cristea înțelege, scoate o legătură de chei, încearcă... încearcă. Nu e nevoie să spargă ușa...

Locotenentul se întoarce spre alaiul care se îmbulzește în jurul nostru.

— Intră cu noi numai domnul Moraru și încă o persoană.

— Eu! se oferi o fată corpolentă. Sînt vecina Marinei.

— Care este numele dumneavoastră ?

— Luminița Ganea.

— N-aveți serviciu ? întreabă Stelea, văzînd-o la acea oră matinală liberă ca pasărea cerului.

— Sînt în concediu prenatal, altfel proiectantă.

Crezusem și Stelea și eu că e numai grasă, dar se vede treaba că noi bărbații nu prea avem ochiul format.

— Foarte bine, poftiți.

Intrăm în apartament. Un hol mic, întunecos, un cuier și un frigider Arctic, în colț. Ușa din față dă spre o bucătărie, cea din stînga se deschide spre sufragerie. Două fotolii, o canapea și, pe toată lungimea canapelii, o masă dreptunghiulară, joasă. În colțul dinspre ușa care dă în balcon, un televizor. Două copii după Grigorescu și atît. Urmează baia, lîngă baie, în dreapta, dormitorul-micuț, cît să încapă patul încadrat de două noptiere, un șifonier și o măsuță în fața unei oglinzi, încărcată cu fel de fel de cosmetice. În toată casa ordine și curățenie și simt prezența spirituală a Marinei, cum simt prezența lui Dumnezeu în biserică. Au rămas lucrușoarele ei s-o aștepte în zadar. Ce fel de fată a fost ? Ce mister îi învăluie moartea ?

Ușa de la intrare se deschide și procurorul Valeriu avansează urmat de echipa lui de criminaliști. Dă mîna cu noi.

— Hai, băieți, la treabă, își îndeamnă tehnicienii, de parcă aceștia n-ar ști care le e rostul. Ni se adresează intrigat:

— Ce credeţi despre toată porcăria asta ?

Dăm din umeri.

— Domnule Moraru, întreabă Stelea, ce relaţii ne poţi da în legătură cu victima ?

— Prea multe nu v-aş putea spune. Era trecută destul de des la restanţieri cu plata întreţinerii. În ultimele două luni n-am mai avut asemenea probleme. În rest, eu locuiesc la cealaltă scară a blocului, aşa că nu o cunosc prea bine. Dumneaei, Luminiţa Ganea, era vecină...

—În cazul acesta, desigur, ne veţi da mai multe informaţii, o îndeamnă procurorul pe viitoarea beneficiară a indemnizaţiei de naştere.

— Bineînţeles, îl asigură Luminiţa Ganea, deşi nu eram chiar prietene. Aveam relaţii de bună vecinătate, ne făceam mici servicii una alteia, o pîine, un lapte, o ceapă... izbucneşte în plîns.

— Era balerină, continuă procurorul, avea probabil un program de viaţă mai aparte.

— Este adevărat. Dimineaţa se scula mai tîrziu... dar nu prea tîrziu... La 10—11 trebuia să se ducă la repetiţii... Asta ştiam de la ea. Eu nu o vedeam decît după amiază cînd veneam de la serviciu, pe la 16—17. Pe la 6 seara pleca la teatru. Se întorcea tîrziu... După miezul nopţii, cred.

— Bărbaţi ? mă amestec eu în bucătăria procurorului.

— A, nu, nu era o stricată, îmi răspunde Luminiţa demonstrîndu-mi că a înţeles sensul întrebării mele.

— Totuşi, insist eu.

— Avea un prieten. Un bărbat foarte frumos. Brunet, cu ochi verzi, viril...

— Viril ? se minunează Stelea, în vreme ce Luminiţa se roşeşte.

— Știți deși se rade, are barba deasă Nu știu cum să vă explic...

— Înțeleg. Venea des ?

— Nu știu. Eu l-am văzut de vreo 4—5 ori sunînd la ușa ei.

— Cum îl cheamă ?

— Nu știu... Marina era o fată bună, dar o fire închisă. Nu mi se spovedea. Dar desigur puteți afla mult mai multe amănunte de la Elvira. Locuiește în apartamentul de vizavi. Erau foarte bune prietene.

— Și alți bărbați ? insistă Valeriu

— V-am spus ce știu. Cred că era fată cuminte...

— În seara de 28 aprilie ați văzut-o?

— Nu, dar am auzit din camera ei muzică... destul de tare... Nu puteam să dorm. Pînă tîrziu...

— Ce oră era ?

— Asta știu precis, că m-am uitat la ceas. Bărbatul meu era furios. Era ora 1 și jumătate, evident, după miezul nopții.

— Nu se poate ! sare ca ars Stelea. La ora aceea zăcea pe stradă sub roțile mașinii...

— Vă rog să mă credeți, era precis unu și jumătate...

— Mda.. Curios ! constată procurorul Știți cumva dacă avea bani, bijuterii?

— Bani nu cred că avea, dar bijuterii, avea cîteva rămăsese de la mama ei. Odată mi le-a arătat și mie. Un lănțișor cu o cruciuliță de aur, o broșă cu o camee, un medalion în formă de păianjen, o brățară și o pereche de cercei, tot din aur. Atît. Le ținea într-o casetă.

— Caseta este goală, ne anunță plutonierul Cristea, arătîndu-ne o casetă chinezească din lemn lăcuit. Asta este, nu ?

— Da... asta este.

— Voi ați terminat? întreabă procurorul grupul de criminaliști.

— Terminat. Cineva a șters cu grijă urmele. Am dat totuși de câteva amprente digitale care probabil în majoritatea lor aparțin victimei, precum și urmele lăsate pe covor de pantofii unui bărbat. Mai amănunțit va reieși din raport.

Martorii Vasile Moraru și Luminița Ganea încălesc procesul verbal și părăsim cu toții apartamentul care este sigilat.

— Unde locuiește prietena Marinei, doamna Elvira?

— Chiar în apartamentul din față... dar nu e doamnă, nu e măritată.

Plutonierul Cristea sună la ușa indicată îndelung, dar nu deschide nimeni.

— La ora asta s-ar putea să fie la policlinică, ne informează Luminița Ganea. Este asistentă medicală.

— La ce policlinică lucrează?

— La Vitan.

— Cristea, te duci la policlinică și o cauți. Dacă n-o găsești acolo, revii și-i lași o citație. O anunți și dumneata, doamnă Ganea.

— Bineînțeles.

— Vă mai rețin cu o întrebare, mă adresez simpaticei doamne de două persoane. Cunoașteți cumva rudele defunctei?

Ochii Luminiței se înseninează: „După cîte știu eu, nu are pe nimeni. S-a născut pe undeva prin nordul Ardealului".

— Șimleu Silvaniei, ne lămurește Stelea, bine informat.

— Da. Bunicii au murit, se pare...

— Și părinții? insist.

— Și ei, mama și tatăl vitreg într-un accident de mașină, anul trecut.

— Dar tatăl fetei, tatăl natural?

— Despre el nu mi-a vorbit niciodată. Nu cred să știe măcar cine este. S-a născut, știți cum se spune, din flori...

*

— Dragul meu, mi se adresează Silvia, ca să ieși rapid din încurcătura asta, angajează-ți un detectiv inteligent...

— Așa ca tine !

— Exact, numai că trebuie să-mi plătești bine Casa de detectivi „Cîrtița" nu este o instituție de binefacere pentru infractori milogi...

— Silvia, o întrerupe Deniza, hai să ascultăm raportul lui Eugen.

Eugen este un băiat slăbuț, mai mult suflet decît trup, veșnic agitat și instabil, ca mercurul într-un termometru. Căsătorit a treia oară, este bun de plată a două pensii alimentare pentru două fete care îi seamănă și întreținerea unui nou născut, care nu-i seamănă.

— Mare lucru n-am ce să vă spun, își începe el referatul, apartamentul 187 din blocul A, Șura Mare, este locuit de un rabin pe care îl cheamă Haimovici, iar nu *Rotaru Ion*, cum s-ar zice, „adresantul necunoscut, nevăzut și mincinos".

— Deci și numele și adresa sînt false, trage Deniza concluzia justă.

— Se poate presupune că așa-numitul Rotaru Ion este bine băgat în afacerea asta.

— Dacă nu cumva chiar el este asasinul, concluzionează din nou Deniza.

Deniza este o brunetă cu un suflet mai mare ca corpul, a cărei frumusețe interioară transpare și în

privire și pe chip. Poartă ochelari, dar vede în adîncul lucrurilor.

— Da, aprob eu, s-ar putea să fie el asasinul, dar s-ar putea să fie în același timp și un om care fuge de răspundere și nu vrea să aibă încurcături, tracasări cu poliția.

— Spuneai că singur s-a oferit ca martor, nu l-a tras nimeni de mînecă...

— Are el ceva de ascuns. Deocamdată să dăm telefon lui Stelea.

După o scurtă convorbire, le comunic prietenilor mei : „Cunosc și ei falsa identitate și falsa adresă a așa-zisului Rotaru Ion. Trebuia să-mi dau seama de atunci, cînd a profitat de înghesuială și a dispărut. M-au convocat la poliție împreună cu taximetristul și clientul acestuia, pentru creionarea unui portret-robot al lui Rotaru. N-au dat nici pînă acum de Elvira, prietena Marinei. N-a mai venit la policlinică de pe data de 27 aprilie".

— Este curios, constată Silvia, un bărbat misterios Ion Rotaru, și o asistentă medicală, Elvira și mai nu știu cum, se volatilizează...

— Odată cu bijuteriile Marinei, pune punctul pe „i" Eugen. La urma urmei, între cei doi ar putea să fie o legătură...

— Așa m-am gîndit și eu, continuă Silvia, Rotaru și Elvira — amanți — îi dau la cap Marinei și dispar cu bijuteriile...

— Toate bune și superbe, cuget cu glas tare, s-ar putea să fie așa, dar nu-mi explic un fapt. Dacă Marina era moartă la 1 și 30 de minute, astfel cum rezultă din expertiza medicală, cum de s-a aruncat înaintea mașinii mele, că de aruncat s-a aruncat, am văzut-o și eu și șoferul taxiului.

— Dacă poliția pune mîna pe Rotaru, toate întrebările își vor găsi răspuns, este de parere Deniza.

— Poate. Deocamdată eu mă duc la poliție pentru portretul-robot. Tu, Eugen, te duci la teatrul Savoi, să mai răscolești corpul de balet.

— De acord, răspunde entuziasmat Eugen.

— O să moară de plictiseală, sărmanul ! Și de treburile Agenției cine se ocupă, băieți? Le părăsim ? Dăm faliment ?

— Cu două fete istețe ca voi n-avem cum să dăm faliment.

*

Iau indicațiile mele prețioase pentru așa-zisul Rotaru Ion. Fața ovală dar prelungă, barbă-mustață-sprîncene stufoase, spre negru, ca și culoarea părului, ochii negri, frumoși, inteligenți.

— Înălțimea?

— Mai scund decît mine, 1,65—1,70 m.

— Vîrsta ?

— Foarte tînăr. Aproape un copil.

— Ce copil, dom'le ? intervine șoferul. A pretins că este tehnician dentar.

— În orice caz, n-are mai mult de 22 de ani, este de părerea mea și clientul șoferului.

— Am observat nici unul semne particulare, n-am observat ticuri, n-am observat nimic. Era și greu, după miezul nopții, chiori de somn și cu un cadavru care nu înveselea deloc atmosfera, să mai fim atenți la amănunte. Urmează îndelungi dezbateri în care părerile sînt diferite, uneori comice prin discrepanța... Pînă la urmă ajungem la un consens și, după ultimul retuș, portretul-robot dă o imagine aproximativă a lui Rotaru Ion. Cu puțină bună voință, ar putea fi comparat cu originalul. Iau și eu două copii

— Domnule avocat, îmi zîmbește Stelea, ai chef mare pentru o plimbare pe Exterior?

Înțeleg, îi sînt recunoscător pentru invitație și îi mulțumesc. Ne urcăm în mașina poliției, însoțiți de plutonierul Cristea, tăcutum și înțelept, care știe că atît timp cît nu vorbești, nu poți să spui nici o prostie. În schimb, eu mă trezesc rîzînd fără să vreau.

— Ce găsești de rîs?

— Sînt bucuros și uimit totodată că poliția nu m-a arestat încă...

— Nu văd pentru ce, se încruntă Stelea. Afară de martori, există un raport medico-legal care te scoate „de plano" din afacere.

Colaboratoarea mea Silvia susține că martorii au fost aranjați, plătiți, că...

— Știi, dragul meu, poliția nu este chiar atît de tîmpită cum le place unora să afirme. Polițistul care este învrtit cu masa de către colegii lui ca să înșurubeze un bec la lustră... să fim serioși...

Am ajuns. Stelea trimite după președintele asociației de bloc și sună la ușa doamnei Luminița Ganea. În cadrul ușii apare mai întîi viitorul om, urmat la un oarecare interval de viitoarea mamă.

— Vă deranjez din nou, se scuză locotenentul, aveți vreo veste de la domnișoara Elvira?

— Niciuna. Dacă ar fi dat pe acasă, în mod sigur ar fi dat și pe la mine.

Sunăm la ușa Elvirei fără succes, în timp ce nasul meu delicat surprinde un iuroș mai mult decît neplăcut degajîndu-se pe sub ușă. Mă trece un fior la gîndul că s-ar putea... Apare și Vasile Moraru:

— Nu e acasă, am căutat-o și eu de mai multe ori.

Cristea, care, se vede treaba, încă din negura vremurilor moşii şi strămoşii lui au fost lăcătuşi, reuşeşte să deschidă uşa fără probleme. Intrăm în hol, deschidem uşa următoare şi rămînem paralizaţi. Stelea îşi ţine respiraţia şi aleargă la prima fereastră, pe care o deschide. Aerul curat dă năvală şi încet-încet mirosul fetid se atenuează. De-a latul studioului, o fată în cămaşă de noapte, zace cu faţa la cearceaf. Părul blond este năclăit de sîngele devenit acum maroniu. Luminiţa Ganea face eforturi eroice. De pe faţă i-a dispărut orice pigment, ochii sînt telescopici, ţine batista la gură şi se clatină.

— Scoateţi-o repede de aici. Nu este un spectacol pentru o femeie în starea ei. Cristea o ajută să iasă din garsonieră, după care se întoarce. Elvira, nu? Întrebarea îi este adresată lui Mocanu, care la cîndul lui şi-a schimbat culoarea ciorapilor în nuanţă safran, şi care aprobă dînd din cap. Stelea apucă receptorul cu o batistă, dar cu totul convins de inutilitatea precauţiei. Asasinul a şters pretin urmele amprentelor. O convorbire scurtă cu procurorul Valeriu. Cu privirea face turul încăperii. O cameră în formă de „L", usa din faţă dă în balcon, cea din dreapta se deschide probabil spre bucătărie. Studioul este în nişă, iar în faţa lui şifonierul. O masă extensibilă de-a lungul camerei, cu patru scaune, o vitrină, o măsuţă pe care şi-a găsit locul televizorul şi telefonul. Cîteva cărţi pe noptiera studioului, o veioză, un covor. Pe pardoseală, sprijinită de uşa din stînga şifonierului, o valiză. Elvira se pregăteşte de un drum...

Probabil că fiecare gîndim la deşertificarea deşerturilor şi că toate sînt deşarte... Sîntem pe punctul de a cădea în braţele Morfeei, cînd îşi face apa-

riția gălăgioasa procurorul Valeriu, băieții lui și doctorul Agop.

— Încă o fată trecută la rubrica „decese", dar asta devine o obsesie, domnilor! Există vreun suspect?

— N-am ajuns încă în această fază, dar se pare că ar fi unul și același care i-a făcut de petrecanie Marinei. Același procedeu. Ce zici, doctore?

— Ca și în cazul „Marina", decesul a fost provocat de o lovitură în regiunea occipitalului cu un obiect contondent...

— Cu acesta, probabil, vine dinspre baie unul din băieții lui Valeriu, ținînd cu batista un ciocan. Este nou-nouț și nu observăm pe el pete de sînge.

— A fost spălat. De altfel l-am găsit în cadă.

— Cînd a survenit decesul?

— E greu de precizat pe loc. Au trecut atîtea zile, în cameră a fost cald... Voi întocmi raportul de expertiză și atunci...

Se fac fotografii, măsurători, se iau amprente, se culeg fire de păr etc. Stelea scotocește peste tot. Șifonierul este totuși răvășit.

— E posibil ca mobilul să fie jaful. Nu se găsesc nici bani, nici bijuterii.

— Poate că nici n-a avut, remarc eu.

— Ba da, și Stelea flutură un carnet CEC. A scos 5.000 de lei pe data de 27 aprilie și banii nu sînt în garsonieră.

— Deci, concluzionează procurorul Valeriu, jaf la Marina, jaf la Elvira. Lovitură de ciocan la Marina, aceeași la Elvira.

— Blondă una, blondă cealaltă... continui eu linia coincidențelor. Și Valeriu și Stelea și chiar Moraru mă privesc ca pe un obiect neidentificat.

— Și? Ce-i cu asta?

— Mă gîndesc — poate e vorba despre un ma-niac...

— Sexual ? ! își iau zborul primii decibeli de aur din gura lui Moraru.

— Nu neapărat.

— Da, s-ar putea... Să mergem la doamna Lumi-nița. Aici nu mai avem ce face. Moarta a fost ucisă, Cristea închide ușa ușor, sigilează.

Doamna Luminița e tot albă la față, ne așteaptă în prag.

— Poftiți înăuntru. Pe masă, o sticlă de coniac și un pahar pe jumătate gol, îmi demonstrează că victima s-a „anesteziat". Serviți, vă rog.

Servesc numai eu, care nu sînt nici în exercițiul funcțiunii nici nu conduc mașina.

— Erați prietenă cu domnișoara Elvira ?

— Nu chiar prietene. Ca și cu Marina.

— Avea... casă deschisă ? întreabă procurorul.

— Adică... dacă îi plăceau bărbații ? Îi cam plă-cea. La urma urmei, era o fată liberă. Dar nu era un du-te vino, la ea. Cînd termina cu unul, începea cu altul... Mă înțelegeți...

— Înțelegem, afirm eu. Vreți să spuneți că era o fată de treabă, care nu se încurca cu mai mulți amanți de-odată.

— Da, asta e. Ultimul pe care-l știu, era student la teologie. Unul, Visarion Petre. Pe ăștia nu-i poate decît dacă sînt însurați.

— Spune-mi, te rog, întreabă Stelea, ai cumva cunoștință de faptul că Elvira a scos de la CEC pe luna de 27 aprilie 5.000 lei ?

— Nu știu, dar s-ar putea. Era invitată la nuntă la Focșani la vara ei. Așa că, nevoie de bani avea.

Stelea scoate din buzunar fotografia-robot a lui Rotaru.

— Îl cunoşti ? L-ai văzut vreodată în tovărăşia Marinei sau a Elvirei ?

— Nu.

— Sigur ?

— Absolut.

Valeriu plecă cu băieţii lui, eu cu Stelea şi Cristea.

— Cred că teoria mea [illegible] în picioare, începe locotenentul.

— Adică ?

— Asasinul este o relaţie de ultimă oră a Elvirei. Poate maniac sexual, aşa cum ai spus şi dumneata, l-au tentat şi banii, a ucis-o. Cînd a ieşit din garsonieră, a fost văzut de Marina care se întorcea de la teatru. Şi-a dat seama de pericol... Sub un pretext oarecare, a intrat în apartamentul ei, a ucis-o şi a jefuit-o...

— Şi-apoi a luat-o în braţe şi a dus-o pe strada Adolescenţilor.

— De ce nu ? Dacă voia să deruteze cercetările, nici n-avea ceva mai bun de făcut... Şi bineînţeles, n-a dus-o în braţe, ci cu maşina.

— S-admitem. Care este rolul lui Rotaru ?

— Cîntăreţ.

— Şantajist ?

— Întîmplarea şi ghinionul asasinului a fost să se întîlnească la acea oră cu un cunoscut. Acesta acceptă să tacă în schimbul unei sume. Ba chiar l-a ajutat. Asasinul s-a urcat în maşină şi a dispărut, iar Rotaru n-a făcut decît să împingă înaintea primei maşini cadavrul Marinei, sprijinit pînă atunci de un pom... Şi în felul acesta a lăsat impresia unei sinucideri, care însă n-a „ţinut" în faţa medicului-legist, care a constatat că decesul s-a produs înainte de impactul cu maşina dumitale...

— Dar mai e o problemă. Ciocanul... Te-ai gîndit la ciocan ? După teoria pe care o lansezi, asasinul a

lovit-o cu ciocanul întîi pe Elvira, apoi i-a venit rîndul Marinei. A intrat la Marina în apartament, a rugat-o pe aceasta să-l aștepte un moment ca să aducă ciocanul de la Elvira. Marina a așteptat cîteva minute pînă s-a întors asasinul, l-a rugat s-o ardă la creștetul capului, după care acesta s-a întors la Elvira să-i restituie ciocanul, că doar era al ei, iar el avea dezvoltat respectul proprietății și cultul morților.

Culorile curcubeului au dispărut, iar Stelea a devenit african. Negru de supărare.

— Mă gîndesc la mașină, schimb cu discuția, ca să-l mai aduc soare pe frunte.

— Ce mașină ?

— Asasinul nu putea să vină pînă în strada Adolescenților pe jos, cu moarta în brațe !

— Desigur. Am verificat cele patru mașini de pe strada Berta. Trei din ele sînt ale locatarilor din cartier. Nici o suspiciune. Peugeot-ul aparține unui cetățean francez care nu se mai află în țară.

— Deci și această pistă și-a găsit bariera ei !

— Nu știu. S-ar putea să existe totuși un capăt de ață. Cetățeanul francez a părăsit țara, dar nu cu mașina, ci cu avionul !

Vluier a mirare. Dacă mai continui așa, cei din întîmpinarea de fluierați mă primesc cu brațele deschise.

— A intrat în țară pe la punctul de frontieră Giurgiu pe 24 februarie și a părăsit Bucureștii pe 10 aprilie.

— Ciudat...

— Îl cheamă Daniel Vanda, de origine română.

*

Sînt ca Iisus între două tîlhăroaice, țintuit pe cruce de ceață.

— Ai făcut rahatul praf ! mă ia Silvia din dreapta.

— Deci, n-ai descoperit nimic ! mă laudă Deniza.

— Cum nu ?... O nouă crimă !

— Ai tu un talent incontestabil. Se țin cadavrele după tine, ca muștele după coada calului.

— Mă rog, din toate acestea ați tras vreo concluzie ?

— N-aveam suficiente date.

— Fetelor, în această profesie se cere un puternic spirit analitic cît și o inteligență superioară.

— ...Așa ca tine.

— Exact, la asta mă gîndeam și eu. Voi sînteți tufănele...

— Ia-o pe urmele lui Stelea, se înfurie Silvia.

— N-a fost prea departe de adevăr, dar a așezat pionii greșit pe tabla de șah.

— Dezvoltă-te...

— Dă-i drumul...

Ultima replică este a lui Eugen, care a deschis ușa de cîteva secunde ; se așează pe un scaun și așteaptă ca un îngeraș prelegerea mea, fără să știe despre ce e vorba.

— Buuun ! Să pornim de la ideea că asasinul este un psihopat.

— Toți asasinii sînt psihopați.

— Oarecum... Omul nostru cred că este maniac.

— Pe ce te bazezi cînd afirmi gogomănia asta ? întreabă candidă Deniza.

— A ucis două blonde în aceeași noapte.

— De ce neapărat în aceeași noapte ?

— Pentru că din dimineața care a succedat asasinarea Marinei, n-a mai văzut-o nimeni pe Elvira, nici la serviciu, nici în altă zonă.

— Dar în orele care au precedat, cine a văzut-o ultimul în viață ?

Dau din umeri. Mă uit la Eugen.

— Cred ca va trebui să ne interesăm.

— Iar eu cred că ar trebui să-ți schimbi profesia, îi înfige Silvia încă un ac în pernița neglijenței profesionale.

Înghit gălușca și continui : „Totul s-ar explica dacă, în loc s-o ucidă pe Elvira, prima, o ucide ultima."

— Argument ? curiosul de Eugen.

— Ciocanul a rămas la ultima victimă.

— Deci, încearcă să se lămurească Deniza, asasinul ucide pe Marina, după care sună la ușa Elvirei, sub un pretext oarecare, intră la aceasta, o omoară și pe ea și o șterge.

— Te apropii de adevăr, numa că între o crimă și cealaltă a trecut un timp... să zicem o oră, cel mult două...

— Desigur, avea nevoie de o pauză pentru recondiționarea moralului... a băut o cafea, un whisky, a fumat o țigară... a telefonat...

— Nu, madam ! A cărat cadavrul Marinei pe strada Adolescenților să-l arunce înaintea primei mașini, pentru a simula o sinucidere.

Tăcerea echipei îmi dă convingerea că am marcat un punct.

— Să zicem... înclină să mă aprobe Eugen. Cum a ajuns însă cadavrul Marinei din str. Dristor în str. Adolescenților, în spatele unui copac ?

— Cu mașina.

— A făcut autostop ? Sau a folosit formula levitației ? bineînțeles, întrebarea aparține Silviei.

— Chiar și o „fleață" ca tine ar trebui să deducă faptul că în afacerea asta mașina e indispensabilă. Ori aparține asasinului, ori a fost furată. De altfel pe strada Berta erau parcate 4 mașini, ale căror numere le-a notat Stelea.

— Și, mă rog, vorbim mereu despre un „asasin". De ce n-ar putea fi vorba de o „asasină" ? trimtese ceva mea ipoteză.

„O femeie ?" întrebarea e pusă în cor.

— O femeie n-ar fi avut puterea să transporte cadavrul din apartament, la mașină, de la mașină în spatele expeditului și să-i mai facă și vînt de acolo cu fața mașinii tale ! Îți trebuie forță, argumentează Eugen.

— Nu există și femei puternice ?

— Deci, trage linie sub concluziile noastre Eugen, știm că nu știm nimic.

— Tu ce-ai făcut la Teatrul de Vară ?

— Directorul s-a uitat la legitimația mea de detectiv, apucînd-o cu două degete ca pe un obiect contaminat și mi-a înapoiat-o spunîndu-mi că deși conduce o instituție de umor, este un om serios, că are intenția să-și pună nevasta în urmărire. Cînd a aflat pentru ce îl deranjează, m-a trimis în sala de repetiții.

— Ce să faci ce ? întreabă delicat Deniza.

— Să joace rolul „prostului din baie", apreciază amabilă Silvia.

— Să asist la „investigațiile" locotenentului Stelea.

— Acționează rapid și inteligent, dau Cezarului ce este al Cezarului. Și ?

— Stăteu cocoțat pe scenă împreună cu plutonierul Cornea, înconjurați de fetele și băieții din corpul de balet. M-am cocoțat și eu, am notat declarațiile celor prezenți. Scoate din buzunar carnetul de care nu se desparte nici cînd merge la WC. *Așa... Ileana Cosînzeana*, 18 ani, brunetă, trupeșă, sînii cam micuți, mîinile rupt, mirosea a transpirație... declară că era

în relații amicale cu Marina, dar nu mergînd pînă la confidențe. Marina avea succes la bărbați ; era unul care o aștepta în fiecare seară după spectacol, zicea ea că i-ar fi logodnic. Nu știu cine e, cum îl cheamă, ce învîrte. În ultima vreme mai venea la ea și un domn în vîrstă, da' bine, un fel de Yves Montand în anii de glorie, parcă mai bine, elegant și, cred eu, plin de bani. În ultimele două săptămîni, nu l-am mai văzut.

Gabriela Tănase, tot brunetă, tot picioare superbe, sînii ceva mai vizibili, declară că Marina era o fată frumoasă, dar proastă și incultă, că nu aveai ce discuta cu ea, nici măcar politică. Că domnul mai în vîrstă, după accent se vedea cît colo că este exilant și purta niște costume !... Îmi era milă de logodnic, pe care îl chema Liviu, sau cel puțin așa îl striga moarta, că se vedea că e un băiat bun și intelectual.

Florica Temelie, blondă, gen Madona, dar cu un corp mult mai reușit, cu picioare înalte parcă pornite din umeri, un fund proeminent și sinii ca două cupe de șampanie, declară că de cînd Marina se combinase cu domnul mai în vîrstă, era mai veselă, mai exuberantă și se lăuda că are bani, că va deschide o casă de mode, că va deveni „o doamnă“ Pentru o fată din flori, era un salt, nu ?

Tony Alexandru din corpul de balet, declară că..

În acest moment Silvia ridică de pe birou dosarul cu cazul nr. 29 și plesnește cu furie o muscă, aplatizînd-o pe cristal. Am impresia că ar fi vrut să fie în loc tărtăcuța lui Eugen și nu mă înșel.

— Măgarule, pînă acum ai descris toate „lambadele“ și acum cînd e vorba de băieți, nu spui un cuvințel.

— Nu m-am gîndit la tine, tușește încurcat, pe mine nu mă interesa... Dar să continu, Tony declară că este adevărat că Marina se lăuda la toți că va

[illegible] o casă de mode. Bănuiesc că subvenționa [illegible] vîrstă. De altfel de cînd a apărut pe firmamentul Marinei, aceasta se îmbrăca numai cu lucruri de import.

Toți declară că în seara crimei, Marina nu a fost [illegible] de nimeni după sfîrșitul spectacolului și a plecat acasă neînsoțită.

Jacques Fayon, maestrul de balet, confirmă cele [illegible] de ceilalți. Marina în seara crimei era foarte [illegible]. Cu vreo 10 zile înainte, îl anunțase că va [illegible] teatrul și va deschide casa ei de mode. Nu [illegible] cine o finanțează, dar bănuia că e craiul [illegible] de peste hotarii. Fine del primo tempo, înclin Eugen.

*

Nu știu de ce, dar toate pușcăriile miros a igrasie [illegible] toate spitalele miros a... spital. Dacă iei un orb [illegible] și-l duci fără să-i spui unde, îți va spune imediat [illegible] se află într-un spital. Sînt trist, deprimat și îmi [illegible] pling de mila tuturor oamenilor din lume, [illegible] trebui să viziteze un spital, înainte de a-și [illegible] cuie în cap!

Mă aflu în cabinetul stomatologic al doamnei [illegible] Stănescu, femeie care a fost cîndva o divă. [illegible] pacient. Nu-mi clănțăne încă dinții din gură.

— Doamnă doctor, îmi puteți spune cîte ceva de [illegible] dvs. asistentă?

— Vida... Elvira era aproape un copil. Țineam [illegible] mult la ea. Ce-aș putea să vă spun? O fată [illegible], capabilă, sinceră...

— Bărbați?

Doctorița zîmbește „Normal... Din păcate se îndrăgostise de cineva nepotrivit pentru ea".

— Nu înțeleg, cumva din anturajul dvs.?

Medic.

— Și de ce n-ar fi potrivit un medic pentru o asistentă ? S-au văzut cazuri, chiar multe...

— N-am spus asta... Vedeți, e înșurat. Am sfătuit-o să rupă legătura aceasta... Nu ducea nicăieri. Elvira m-a ascultat. A izbucnit bineînțeles cearta între ei, dar fata părea hotărîtă...

— Doctorul nu putea divorța ?

Doamna Stănescu ezită să răspundă „Totuși... are doi copilași. Nu sînt o puritană, dar nu cred că în cazul acesta divorțul ar fi fost o soluție.. "

— Cum îl cheamă pe medic ?

— Este necesar ?

— Nu știu... S-ar putea.

— Bine... Doctorul Costin, radiolog.

— Spuneți-mi, cînd ați văzut-o ultima dată pare tristă... preocupată ?

— Nu mai mult ca de obicei. De altfel n-avea nici un motiv să fie veselă... Cu două zile în urmă avusese loc explicația... despărțirea dintre ea și Costin. Vineri 27 aprilie, a semnat ultima dată concedia. Îmi ceruse voie să lipsească și două zile din începutul săptămînii următoare, întrucît avea o nuntă la Focșani. Se mărita verișoara ei și deși nu avea nici o dispoziție pentru aceasta, trebuia să fie ducă.

— Vecina Elvirei, doamna Ganea, a menționat numele unui student la teologie, Visarion Petre. Vă spune ceva ?

Doctorița roșește făcînd în obraji două gropițe care s-au adîncit probabil cu timpul, de atîtea sărutări.

— Da... Petru.. A cunoscut-o la biserica Amzei, după slujbă. A făcut un „coup de foudre", ceea ce denotă că se mai întîmplă și în zilele noastre minuni. I-a cerut voie s-o conducă acasă cu mașina.

— Ooo !... Are deja mașină ! Însemnă că părinții îl răsfață.

— Nu părinții, o mătușă din Strasbourg la [illegible] un Peugeot. Numai că Elvira nu i-a prea dat [illegible]. S-a gîndit totuși să meargă cu el la Focșani, la nuntă...

Doctorul Costin este un bărbat înalt, cu fața colțuroasă, ușor ridată. Nu este un bărbat frumos, dar are putere să placă femeilor. Îi explic prezența mea o cabinet. Cu bunăvoința lui, încep a pune întrebarea „Vă aș fi rugat despărțirea de Elvira ?“

— Eram... Am iubit-o... Dacă nu erau copiii... Fața lui apar două riduri noi.

— Dar nu voiați să acceptați nici despărțirea !?

— Îi găsesc să mă fac înțeles. Majoritatea oamenilor care divorțează, lucrez egoist... Și eu fac parte din majoritatea oamenilor... Cînd mi-a spus că la Focșani, la nunta verișoarei, va merge împreună cu un student la [illegible], care vrea să se însoare cu ea, am crezut că e sfîrșitul pămîntului...

— Nu era totuși prea mult egoism? Nu doreați să divorțeze, dar nici n-o lăsați să-și refacă viața, de [illegible], s-o trăiască...

Doctorul Costin lasă capul în jos : „Soția mea n-a vrut să accepte divorțul, deși i-au găsit oameni de [illegible] care s-o informeze“.

Îi fac în aceste împrejurări: „Cum v-ați petrecut ziua de 23 aprilie ?“

— Mie ?!... încruntă fruntea.. Am fost la aniversarea zilei de naștere a unui prieten, Preda Aurel. Martori, treizeci de invitați.

Mă gîndesc că dacă Elvira n-ar fi avut sfîrșitul [illegible] tragic, doamna Costin poate ar fi apelat la serviciile agenției noastre. La ieșirea din policlinică, mă întîlnesc cu locotenentul Stelea și umbra lui, plutonierul Cristea.

— De data aceasta, noi am fost primii, îi zîmbesc

— Asta e necazul cu detectivii particulari, îmi răspunde, fără a-mi întoarce zîmbetul.

*

Soarele aruncă în mine cu săgeți de cel puțin 30 de grade. Caut umbra unui nor, dar n-o găsesc. Și totuși, mă simt pasăre în zbor. Viața e frumoasă, fredonez, marchez un punct optimist. Calea Victoriei a rămas încă trena regală a metropolei. Oamenii cînd păşesc pe ea parcă își îmbracă sufletele în haine de sărbătoare, își pun papuci de pîslă și își îmbogățesc spontan vocabularul cu neologisme. Teatrul de revistă își înfrumusețează fațada cu afișele noilor spectacole.

Papă George, socrul meu, de cînd a aflat de moartea balerinei, a dat drumul la robinetul „amintiri" și m-a bombardat cu pasagii din cupletele lui Tănase, care au rămas neșterse în memoria lui : „Electricitatea am vîndut... am vîndut... Țițeiul l-am vîndut... l-am vîndut... Telefoanele le-am vîndut... le-am vîndut... Și cu asta ce-am făcut ?".

Nu știu ce-am făcut, dar mă întreb ce fac eu acum ca să dau de un capăt al firului Ariadnei. La poartă întreb de Florica Temelie, aleasă la întîmplare de pe lista lui Eugen. Peste cîteva minute apare în maiou de repetiție „o blondă gen Madona, dar cu un corp mult mai reușit, cu picioarele pornite parcă din umeri"... Oricum, Eugen are spirit profund de observație.

— Tu m-ai căutat ?

Îmi spune „tu" de parcă încă din leagăn mă bat pe burtă cu ea. Nu spun că nu m-ar tenta, dar fac parte din acea categorie de soți fideli, categorie disprețuită, renegată, fadă, pe cale de dispariție.

— Da, iubito, eu te-am căutat ! îi arăt legitimația.

Smaraldul ochilor își pierde strălucirea : „Marina?"

— Da, ce poți să-mi spui ?

Îmi repetă monologul din notițele lui Eugen.

— Cu ce bani voia să deschidă casa de mode ?

— Nu știu... Poate să te informeze mai bine Camelia.

— Camelia ? În notițele mele nu figurează nici o „Camelie".

— Era în relații mai intime cu Marina. Marina îmi făcuse mie și încă la trei colege propunerea să lăsăm teatrul și să ne angajăm manechine în viitorul ei magazin.

Scot din mapă fotografia-robot. Dă din umeri „Mi-a arătat-o și domnul locotenent. Nu știu cine este, nu l-am văzut în preajma Marinei, nu l-am văzut niciodată. Vrei să vorbești cu Camelia?".

— Ești într-adevăr dulce. Fă-mi te rog, serviciul.

Îmi întoarce spatele îndepărtîndu-se, în timp ce privirea mea focalizează un superb joc de sfere. Iubita mea soție Andora îmi apare în gînd și trage energic o fustă groasă de aba peste rotunjimile balerinei. După cîteva minute apare o altă blondă, tot drăgălașă, tot înaltă, tot... etc. Se pare că în acest teatru plouă cu blonde.

— Eu n-am fost ieri la teatru cînd a venit poliția. De fapt, n-am fost în Capitală.

— Erai prietenă bună cu Marina ?

— Bună ? Nu cred că ar putea s-o spună cineva din teatru. Avea o fire ermetică... Probabil era marcată de faptul nașterii ei bastarde... deși n-ar fi trebuit să-i dea atîta importanță.

Camelia este o fată educată și are un langaj de om cult. Îmi ghicește gîndurile. Zîmbește „Părinții mei sînt medici. M-au dat la școala de balet, nebănuind că voi face pasiune... Dar să revenim la Marina. Nu știu decît două lucruri care cred că te-ar interesa. Primul, este faptul că în ajunul crimei avea o importantă sumă de bani asupra ei"

— Nu ți-a spus cam cît ?

— Ba da, 600.000 de lei.

Fluier admirativ. „Cînd a fost asta ?".

— Sîmbătă, 28 aprilie, pe la ora prînzului. Îi avea într-o servietă diplomat, iar servieta era pusă pe pianul din scenă. În tot timpul repetiției era cu ochii pe ea. Poate nu mi-ar fi spus nici mie despre ce e vorba, dar m-a rugat să fiu și eu atentă la servietă. După repetiție am întrebat-o de unde are banii. Nu mi-a răspuns decît că sînt banii cu care va deschide „Cass Modis", că abia îi primise și că nu avusese timp să-i depună la CEC.

— Bănuiți proveniența banilor ?

— Un domn mai în vîrstă... Cred că... exilant francez, l-am auzit vorbind românește, dar graseind și pigmentînd conversația cu expresii franțuzești...

— Cum l-a cunoscut ?

— A venit la cabină și a rugat-o să iasă puțin pentru că ar vrea să stea de vorbă cu ea. Marina era la fel de uimită ca și noi, dar n-a întrebat nimic și a ieșit pe coridor. După puțină vreme s-a reîntors, s-a îmbrăcat repede și a plecat cu acel bărbat. Era foarte veselă, chiar exuberantă. Una din fete a spus că Marina a dat lovitura, că a pus mîna pe un „elefant". Asta s-a întîmplat cu aproximativ o lună în urmă... În zilele care s-au succedat, a început să vină la teatru cu taxiul, îmbrăcată în toalete foarte scumpe, a început să poarte bijuterii...

— Ar fi indicat să dai poliției o listă pe cît posibil cu descrierea amănunțită a bijuteriilor...

— Da, am auzit că a fost jefuită... Al doilea lucru care te-ar putea interesa, este... Liviu !

— Logodnicul ? Cum arată?

— Înalt, în jur de 1,80 m, tip sportiv, fără nici o fibră de grăsime... Brunet, frumos, viril... Nu știu cum îl mai cheamă, nu știu cu ce se ocupă, are o Dacie albastră. O lua după toate spectacolele...

— Și pe 28 aprilie a luat-o cu mașina ?

— Nu... Marina l-a așteptat dar n-a venit. Era foarte supărată. De fapt, în dimineața zilei precedente, au stat pe ultimele scaune din sala de repetiție și s-au certat. De atunci nu l-am mai văzut.

— Nici pe celălalt mai în vîrstă ?

— Nici !

— Îi arăt și ei portretul-robot, bineînțeles nu-l cunoaște...

•

Mi-e cald, sînt obosit, sînt plictisit ca un șoarece leșinat. Bîjbîi după un capăt de logică în toată afacerea asta, dar nu-l găsesc. Mă îndrept spre procuratură. Procurorul Valeriu mă primește fără antiscameră. Este și el obosit, transpirat, plictisit. Îi relatez conversația avută cu Camelia. Privește undeva în spațiul biroului. Nu știu ce vede, dar se aprinde de-odată la față și furios trîntește un pumn peste dosarul de pe birou, omorînd o muscă imaginară. E o porcărie fără cap și coadă. Să recapitulăm. Marina Renea era fiica nelegitimă a actriței de două stele, Dorina Renea, accidentată mortal de un troleibuz, cu un an în urmă. Marina, balerină fără veleități, părea fixată peren într-un corp de balet. Iată însă că, datorită naturii care a înzestrat-o din belșug cu frumusețe, printre numeroșii admiratori, își găsește și un logodnic și... să-i zicem, un protector mai în vîrstă..."

— Pînă acum, nimic deosebit...

— Ba da... Unde ai mai văzut dumneata, domnule Paul, un protector care să arunce peste o jumătate de milion pe fereastră, plus îmbrăcăminte și bijuterii și asta în mai puțin de o lună ?!

— Asta-i cam așa, recunosc eu.

— În dimineața zilei de 27 aprilie, Marina se ceartă cu logodnicul ei, Liviu...

— Tema, probabil „gelozia"...

— Probabil. În ziua următoare, pe la amiază, respectiv 28 aprilie, Marina primește de la protector o servietă cu 600.000 lei, bani destinați deschiderii unei case de mode. Și-acum, urmează aiurelile. În aceeași zi, după miezul nopții, deci deja în prima oră a zilei de 29 aprilie, se aruncă sub roțile mașinii dumitale, în fața a 4 martori, pentru ca să vină doctorul Agop și să constate că la ora cînd „s-a aruncat" în fața autoturismului, respectiv 1 și 30 de minute, *era moartă* de aproape o oră !

— Presupun că a fost o înscenare, și îi relatez concluziile mele în cadrul agenției „Cîrtița".

— Bineînțeles că și eu m-am gîndit la o înscenare a asasinului. A cărat cadavrul Marinei pe str. Adolescenților, l-a sprijinit de un pom, profitînd de umbrele nopții și, cînd i-a venit bine, respectiv cînd s-a întîmplat să treci dumneata, i-a făcut vînt în fața mașinii... Ceea ce nu pot înțelege, este dacă a fost ucisă în jurul orei 0,30—1, cum îți explici, totuși, muzica pe care a auzit-o Luminița Ganea din locuința Marinei, în același interval de timp ? Dar să zicem... Și mai departe ?

— Asasinul a revenit să ia banii, bijuteriile, să șteargă urmele și din nefericire pentru Elvira care tocmai se întoarcea acasă, l-a văzut. Desigur, Elvira neștiind atunci că Marina e moartă, asasinul, pe care e posibil să-l fi și cunoscut, a intrat la ea sub indiferent ce pretext și a lichidat un potențial martor periculos...

— După care, a violat-o !

— Poftim ? am impresia că nu înțeleg bine.

— A violat-o sau nu, doctorul Agop nu poate preciza, întrucît, evident, nu a fost de faţă, fapt este că Elvira a prezentat lichid seminal în vagin, urmare a unui contact sexual, în viaţă fiind sau moartă, cu sau fără asentimentul ei...

O foarfecă invizibilă îmi taie respiraţia „Dacă e vorba de un maniac sexual, de ce nu a violat-o şi pe Marina ? Doar ea a fost prima victimă ?!“.

— Să luăm în discuţie calculul probabilităţilor. Probabil, deci, că asasinarea fetelor în aceeaşi noapte este o simplă şi stupidă coincidenţă. Cred că e vorba de doi asasini...

Mă gîndesc la doctorul Costin, amantul Elvirei Dar numai mă gîndesc. Tac. Nu pot implica un om, distruge un cămin, fără să am dovezi palpabile...

*

După un schimb „amical“ de cuvinte dintre mine şi Silvia, din care nu lipsesc epitetele de „monstrule“, „maniac sexual“ — ea, „nimfomano“ — eu, intervine liniştit Eugen de parcă pînă acum n-ar fi bîzîit nici o muscă în birou : „Ascultaţi copii, nu credeţi că este cazul să bem o cafea ?“

— Du-te dracului ! îl repede Silvia.

— Dacă nu vrei, nu te obligăm, şi Eugen prepară două nessuri cu apă rece. Care este planul de bătaie ?

— Să dăm de urma aşa-zisului Rotaru Ion. Dacă nu este el asasinul Marinei, atunci este oricum un martor extrem de important.

— N-a dat de el poliţia şi vrei să dăm noi ?!

Intră Deniza jovială, brunetă, strălucitoare ca o lumină neagră. Îmi pune pe birou o listă.

— Ce-i cu asta ?

— Lista de suspecţi.

Citesc „Rotaru Ion“.

— Cap de listă.

— Da. Putea s-o omoare pe Marina, dar nu e lămurită implicarea lui în uciderea Elvirei. Mai departe... Doctorul Costin... Da, putea s-o omoare pe Elvira, dar nu văd de ce ar fi ucis-o pe Marina... Liviu — avea motive s-o ucidă pe Marina nu și pe Elvira... Sandu Fayon... ăsta cine mai e ?

— Maestrul de balet...

— Am uitat să-ți spun, intervine Eugen, Marina nu era chiar un înger. A fost „testată“ și de maestrul de balet.

— Mi se pare corect, aprobă Silvia.

— De aici și pînă la crimă...

Continui lectura listei : „Petre Visarion“...

— De ăsta n-am auzit, se miră Silvia.

— Studentul la teologie, îi reamintesc eu. Ultima achiziție a Elvirei. O iubea, dorea să se însoare cu ea, trebuia să plece împreună la nuntă la Focșani...

— Și ?

— Nu există. A dispărut.

— Și ăsta ? se minunează Eugen.

— Și el ! Stelea a fost informat că a plecat, cu o săptămînă înainte de nunta de la Focșani, în Deltă și de atunci n-a mai apărut.

Ultimul pe listă este „Babacu“. Nu înțeleg.

— Domnul în vîrstă, mă lămurește Deniza.

— Ei, asta-i bună ! Și, mă rog, pentru ce ar fi ucis-o?

— Ca să-i ia înapoi tot ce-i dăruise pentru a o cuceri, banii, bijuteriile...

Fac o pauză : „Incredibil, dar... posibil“.

— Eu zic să verificăm alibiurile celor pe care-i putem verifica, spune logic Eugen. Eu mă ocup de Sandu Fayon.

— Și eu de doctorul Costin, se oferă generoasă Silvia.

— Am impresia că pînă la urmă nu scapă omul de divorț. Eu mă duc la locotenentul Stelea. Mi-a venit o idee.

*

Locotenentul Stelea își șterge cu sîrg transpirația. Văd că a epuizat o jumătate de duzină de batiste.

— Și aici este cald, vorbesc eu ca să nu tac.

— Avem și răcoare, dar nu-ți doresc să guști din ea. Ai noutăți ?

— Numai o idee. Aș vrea să verificăm casetofonul Marinei...

- Pentru ce ?

— Întîi să-l verificăm... Poate mă înșel...

— E la doamna Ganea în custodie, ca toate celelalte lucruri, de altfel. Apartamentul Marinei a fost repartizat și ocupat.

Plutonierul Cristea ne însoțește. Face parte din pitorescul decorului. Pe drum continui discuția cu Stelea.

Trebuie să controlăm două alibiuri. Unul este al doctorului Costin...

— L-am controlat, îmi face plăcuta surpriză Stelea. A fost invitat cu familia da o aniversare pe str. Baba Novac. Treizeci de persoane.

— Destul de aproape. S-ar fi putut eclipsa neobservat o jumătate de oră. Și Sandu Fayon ?

— N-are nici unul. Este celibatar, a dormit acasă, singur.

Îl privesc pe Stelea cu mai mult respect.

Doamna Ganea ne primește cu zîmbetul pe buze. Îi spunem pentru ce am venit. Ne duce într-o ca-

meră unde sînt înghesuite lucrurile Marinei „Poftiți casetofonul".

— Ați umblat la el ? o întreb politicos.

— Vai de mine!

— Nu vă acuz. E dreptul dvs. să-l folosiți deocamdată. Dar vreau să știu precis.

— Nu m-am atins de el.

Scot caseta, o analizez. Compact Casset 90. „E așa cum am bănuit", exclam triumfător.

— Adică ? întreabă Stelea.

— Adică a rulat pînă la capăt. Dacă a fost acționată după ora 12 noaptea, putea să ruleze pînă aproape de 2 noaptea. Și dacă ești atent, clapa „start" este încă apăsată...

— Cristea, împachetează-l dar cu atenție să nu-i atingi clapele.

Doamna Luminița Ganea moare de curiozitate să știe ce e cu casetofonul. Stelea i-o satisface : „Dvs. ați auzit muzică pînă la ora 1 și jumătate-două. Marina a fost ucisă între ora 0 30 și 1, apoi transportată în str. Adolescenților. În timpul acesta caseta rula fără să fie nimeni în casă..."

Ne urcăm în mașina poliției și pornim. Fruntea lui Stelea a devenit o frunte de înțelept bătrîn — cutată. Semn de preocupare profesională.

— Ei ? îl tentez eu să vorbească.

— Am găsit Peugeot-ul, în parcarea hotelului „Cerbul de aur" din Poiana Brașov. Abandonat. Nimeni nu știe de către cine și de cînd. Avînd număr străin, a trecut neobservat. Acum e în București, sub cercetarea brigăzii tehnice. S-au găsit cîteva amprente impregnate aproape invizibil pe capacul rezervorului de ulei. Cineva și-a dat silința să le șteargă, dar nu suficient pentru mijloacele moderne de investigație.

— În nici un caz proprietarul. Era normal ca amprentele lui să se afle pe mașină.

Cobor. Vreau să stau de vorbă cu Fayon. Nu găsesc pe nimeni. Trupa e plecată în turneu. Deci punct și virgulă... ne-am împotmolit...

*

Am intrat în iunie și ancheta lîncezește ca un cîine la umbra cireșului. Ceea ce mă înviorează este faptul că Eugen a luat legătura cu Visarion. Cobor din troleibuz la margine de București. Pe străduța asta n-a intrat soarele secolului XX. Curți cu garduri bătrîne ca și casele. Iarba crește printre pietrele străzii și pe trotuar — piesă de muzeu — o cișmea „comunală". Am impresia că am intrat în lada bunicii cu iz de naftalină. Bat la numărul 24, în poarta vopsită cu verde. Îmi deschide un tînăr foarte înalt. Îi admir ochii mari, verzi ca frunza primăverii, prin care aleargă fluturii luminii. Nu cred în aparențe, dar sînt convins că băiatul acesta nu nu este un criminal.

Mă invită într-un chioșc patriarhal, pe măsura casei, îmbrăcat în iederă. Pe frontispiciu scrie data nașterii — 1902 —. Pe măsuța din chioșc ne așteaptă o tavă cu două farfurioare cu dulceață de vișine, două pahare cu apă și două cești cu cafea.

— Te-ai însurat ?

— Nu, roșește, dar trebuia s-o fac. Dacă ar fi trăit Elvira.

— Poate... Cine știe... Dar eu unul nu pot să mi-o imaginez preoteasă. Știi că iubea pe altcineva ?!

Verdele crud de primăvară din ochii lui, devine verde de vară tîrzie : „Mi-a spus povestea ei... Mi-a vorbit de doctorul Costin. Dar sînt convins că l-ar fi uitat cu timpul și m-ar fi iubit pe mine".

— Totuși doctorul constituia un obstacol...

Visarion începe să întrevadă drumul pe care încerc să-l duc : „Aș fi înlăturat obstacolul, n-aș fi ucis-o pe Elvira, domnule !“

— Pe lista păcatelor, după cîte știu eu, este trecută și gelozia. Iar uneori ia forme urîte, agresive...

— Așa este... N-aș putea spune, domnule, că n-am suferit. Suferința ne-a apropiat, ne-a unit pe amîndoi.

Mănînc dulceață și beau apă rece. Încerc să mi-l imaginez pe bătatul acesta în blugi și bluză cu mîneci scurte, îmbrăcat în rasă de preot. Nu reușesc. Probabil că sînt lipsit de imaginație.

— Era vorba să-mi aleg o parohie. Cred că Elvirei i-ar fi plăcut paradisul Deltei.

Nu sînt prea convins. Elvira era o fată cu gusturi și principii moderne, trepidante... Nu mi-o pot închipui între stîlpi și pelicani...

— Duminică 29 aprilie, trebuia să luați trenul de 6, pentru a merge la Focșani, la nunta verișoarei ei.

— Inițial programasem să plecăm sîmbătă 28 aprilie, dar a trebuit să renunțăm. Vara ei n-avea cameră și pentru mine, iar la hotel se eliberau camere doar duminică. Urma ca eu să fiu în București pe 28, iar duminică să ne întîlnim la gară... Numai că... Vreți alibi, nu ?! Îl am... Mai bine nu-l aveam. M-aș fi dus la Elvira în sîmbătă aceea nenorocită și ar fi trăit și astăzi. Am fost în spital la Tulcea, pavilionul contagioși... suspect de holeră. Sîmbătă 28, în jurul orelor 10 dimineața, i-am dat telefon Elvirei. Rîdea cu hohote.

Cred că erau hohote de plîns, de ciudă... Mă ridic să plec. Nu mai am ce să-l întreb. Îi întind mîna. Oare într-o zi, cînd voi face o excursie în Deltă și

voi da de el într-o bisericuță, o voi săruta pe-a lui ? Nu, asta nu ! Îmi pare sincer bine că nu este amestecat în nici un fel în moartea Elvirei...

*

A trecut aproape vara și enigma balerinei tot nu a fost elucidată. Ne ocupăm de alte probleme mărunte, banale, dar multe. Silvia aleargă la mare după un soț infidel. Eugen este plecat la Poiana Brașov, umbră a unei soții infidele. Deniza s-a dus la țară la părinți. Eu am rămas în București. Asfaltul îmi arde tălpile prin tălpile pantofilor. Și este sfîrșit de august. Oltcitul meu își bandajează la Service aripa frîntă. Un cretin i-a facturat-o într-o depășire isterică, astfel că gust din „bucuriile“ pietonilor. Trec prin fața blocului Marinei. Oare o fi născut Luminița ? Mă întîmpină soțul ei. Luminița e la maternitate. Îmi aduce la cunoștință printre altele, ca un fapt divers, că locatarii mutați în locul Marinei, i-au înmînat două scrisori sosite pe numele defunctei. Nu, nu le-a predat poliției, socotindu-le fără importanță. Le-a deschis, sînt dela un tip din Paris... Banalități...

În clipa de față cred că aș cîștiga concursul de sărituri la înălțime : „Paris ? Paris ați spus ? Pot să le văd ?“

Marina mea iubită,

Au trecut doar două săptămîni de cînd mă aflu la Paris. M-a luat valul treburilor, că nu-mi mai văd capul, dar să știi că nu te-am uitat. Din modelele pe care le-am pregătit pentru sezonul de toamnă, am selecționat pentru tine cîteva care mi se par foarte interesante. Tu ce-ai făcut cu formele pentru deschiderea Casei de Mode ? În ce stadiu ești ? Cum te descurci ?

Eu aici am intrat în angrenajul vieții pariziene. Parisul e vara gol de francezi și plin de turiști străini (urmează o descriere a Parisului estival) Draga mea, mi-e dor de tine și sper să ne vedem cît de curînd aici. Cu dragoste, Daniel — 16 iulie.

A doua scrisoare este din 8 august, mai succintă și bîntuită de neliniște:

Draga mea Marina,

Nu știu de ce nu-mi dai nici un semn de viață. Ce se întîmplă? Bănuiesc că ești cu trupa în turneu, deși mi-ai promis că îți dai demisia. Oricum, puteai să-mi scrii cîteva rînduri. Aștept urgent vești de la tine. Daniel, care te iubește.

Ambele scrisori au expeditor pe „Daniel Vanda, rue de Terrage 125 — Paris —.

— Trebuie să predau aceste scrisori locotenentului Stelea. Sînt importante, sînt foarte importante... O pornesc spre casă. Agenția, casă fără stăpîn... Sună telefonul. Îl ridic de pe furcă.

— Allo, aici Camelia... Sînt la restaurantul „Venus“ cu un prieten. La altă masă este Liviu, logodnicul Marinci. Vino repede...

Restaurantul Venus nu este o bombă. Este reversul ei. Hîrdaiele cu plante exotice, te transferă pentru cîteva ore la tropice. De la o masă plasată lîngă un curmal slab dezvoltat, Camelia îmi face semne cu mîna. Băiatul de lîngă ea este un wiking blond, tip finele secolului XX, made in România.

— Jony, îl recomandă simplu Camelia.

— Whisky? Campari? mă întreabă amabil Jony.

— Privește la masa de lîngă fereastra din dreapta...

Îi urmăresc privirea și localizez lîngă un lămîi nealtoit un bărbat de treizeci și, brunet, cu ochi verzi, trăsături „virile“, frumoase. În fața lui, cu spatele

la noi, o tînără căreia nu-i pot descrie deocamdată decît culoarea tabac a rochiei.

— Deci acesta este Liviu... S-a consolat cam repede... Admir în treacăt ghiulurile de pe degetele lui Jony. Bijutier?

— Proprietar de bar „Pisica Siameză", precizează Camelia.

— Camelia are două apariții în programul de noapte.

— După ce termin spectacolul la revistă, mă duc la bar, mă lămurește ea. Să vii să mă vezi...

Îmi beau Campari și mă duc la masa lui Liviu : „Mă scuzi că te deranjez, dar aș vrea să stăm puțin de vorbă" îi întind cartea mea de vizită. „În legătură cu Marina Renea". Liviu devine alb imaculat. „Știu că nu este momentul cel mai indicat, dar pînă acum n-am reușit să dau de dumneata. Poate imi fixezi ora și locul...

— Sînt bune ora și locul acesta... Ea este Lidia Soare.

Sărut mîna care mi se întinde șerpuitor. Aparține unei superbe. Cîteva secunde sînt hipnotizat de ochii ei negri și rămîn cu impresia că o cunosc de undeva. Nu reușesc să-mi amintesc de unde. Probabil senilitate precoce. Nici numele ei nu-mi spune nimic. Iau loc neinvitat.

— Ce vrei să știi, domnule Paul? Poți să întrebi orice, n-am nici un secret față de Lidia.

— În primul rînd, nu-ți cunosc decît prenumele.

— Sînt Liviu Cernat, inginer mecanic la Uzina de Mașini-Unelte — Condorul. Cu un an înainte, am văzut-o pe Marina într-un spectacol la Teatrul de revistă, după care n-am mai văzut nimic altceva. Am așteptat-o la ieșire... în fine... ne-am cunoscut, ne-am iubit... a fost frumos... a fost prea frumos...

Lidia îl analizează prin lentilele ochilor ei negri cu un interes ce depășește simpla curiozitate. Geloasă ?

— Mi s-a spus de către personalul din balet că eraţi logodiţi.

— Așa este. Ne iubeam și doream să perfectăm această legătură. Marina era o fire libertină, era o pisicuță sălbatică. Îi plăceau mîngîierile, dar era imprevizibilă, gata oricînd să zgîrie.

— Colegele ei au descris-o ca avînd o fire ermetică, dar amabilă, calmă, lucidă.

— Într-un fel, da. Totuși colegele ei n-o cunoșteau bine. Sub carapacea ermetismului, clocotea un vulcan, care simțea însă nevoia să fie înțeles și ocrotit. Eram pentru ea seara molcomă, răcoroasă, după o zi toridă. Prezența mea o liniștea, îi dădea încredere în forțele ei, în viața ei.

— Cu toate acestea, în ultimul timp aţi avut discuţii aprinse și v-aţi certat...

Tace. Privește în pahar.

— Cine este Daniel Vanda?

Tresare. Ridică privirea spre mine : „Tatăl Marinei. Tatăl ei bun“.

E rîndul meu să tresar. Va fi o bombă și pentru Stelea.

— Da,... ca surpriză, este într-adevăr o surpriză !

— În urmă cu douăzeci și... de ani, pe cînd Daniel Vanda, operator cinematografic, filma o paradă a modei, a cunoscut-o pe Alice Renea, cel mai reușit, mai superb manechin de la „Ultima Modă“. A urmat o fierbinte poveste de dragoste, după un an s-a născut Marina. Daniel Vanda era căsătorit și deși nu aveau copii, soția lui a refuzat categoric divorțul. La puțin timp după nașterea Marinei, tatăl ei a plecat la Paris pentru realizarea unui film documentar și nu s-a mai întors. A părăsit profesia de operator și

a reprofilat pe executarea de modele pentru urmașele Evei. S-a realizat.

După trei ani, soția lui a divorțat în fine, pentru a-și reface viața. Din păcate faptul acesta n-a mai avut nici o influență asupra vieții mamei Marinei. Chiar dacă prin absurd ar fi putut părăsi țara, se măritorise între timp cu un inspector financiar, astfel toate firele care o legau de Paris s-au rupt. Acum un an Alice și soțul ei au pierit într-un nenorocit accident de mașină.

La cîteva luni după Revoluție, domnul Daniel Vanda a venit în țară. A aflat despre sfîrșitul Alicei, a luat urma Marinei și a descoperit-o la Teatrul de revistă... În rest știi...

— Nu știu. Bănuiesc. Este normal ca domnul Vanda să o răsfețe, să-i ofere în loc de jucăriile pe care nu i le-a putut dărui cînd era micuță, rochii, bijuterii etc., etc. Dar ce îmi poți spune în legătură cu cei 600.000 de lei pe care se pare că i-a făcut cadou pe ziua de 28 aprilie ?

— 600.000 ?! Liviu cade paraşutat din nou. Nu știe nimic. Era vorba s-o ajute să deschidă o casă de modă, dar în ce consta ajutorul, nu știe nimic.

— Domnule Liviu, care a fost ultima clipă cînd ai văzut-o pe Marina?

Reintră în ceața amintirilor. Ezită, parcă... „În dimineața zilei de 27 aprilie, cînd ne-am despărțit supărați : „Se gîndește, continuă neîntrebat : „Tatăl ei îi ceruse să termine cu mine...“

A doua mare surpriză. „Nu înțeleg. Ce avea să-ți reproșeze ?“

— Nimic special. Ar fi vrut s-o vadă la Paris, unde să cunoască și „altă lume“. Să facă poate o partidă mai promițătoare. Voia să-i asigure un viitor așa cum îl visa el. Ea mă iubea cu adevărat. Totuși dorea să plece în Paris fără mine, ca să nu-l

supere pe tatăl ei. Ne-am certat... ne-am despărțit, deși n-aveam de gînd să renunțăm unul la celălalt.

Trec la alt aspect al problemei „După informațiile poliției, domnul Vanda și-a făcut intrarea în țară la bordul unui Peugeot".

— Da... L-a făcut cadou Marinei. Nu perfectase-ra încă actele. Urma să o facă la reîntoarcerea în România.

— Cînd ai aflat de uciderea Marinei ?

— Luni, din ziare.

— Și te-ai grăbit să... *nu* anunți poliția !...

Coboară din nou privirea în pahar „Ce rost au complicațiile ? Cu ce aș fi putut ajuta poliția? Nu dețin nici o informație utilă. În dimineața zilei de 27 a fost ultima dată cînd am văzut-o în viață..."

— Ce-ai făcut în seara de 28 spre 29 aprilie ?

— N-am... n-am ieșit din casă. Dar nu eram singur. Eram cu gîndurile mele. Nu-mi ardea de nimic... Speram ca totuși Marina să sune la ușă...

Privesc spre Lidia... Înțelege, suspină : „Viața merge înainte..."

Mă ridic... Da... Viața merge înainte...

*

Membrii Casei de detectivi au revenit în vizuină ca vulpile, după o vînătoare de plăceri prin ogrăzile țării.

— A fost crunt de obositor, raportează Silvia misiunea. Petrache ăsta m-a alergat pe tot litoralul, a trebuit să mă bronzez pe toate plăjile Mării Negre, am colindat toate barurile de noapte...

— Groaznic ! o compătimesc eu. Trebuie să recunosc că arată ca o figurină de ciocolată cu lapte.

— Înfiorător ! Îmi dau lacrimile, suferă alături de ea Eugen... poate și puțin invidios.

— În concluzie ?

— E o lichea revoltătoare. Nu-i mai că își înșeală nevasta, dar își înșeală și amantele...

Le relatez identitatea „babacului" în persoana parizianului Daniel Vanda și convorbirea cu Liviu Cernat. Prin fereastra deschisă pătrunde un fluture auriu care aterizează în părul Denizei. E o frunză galbenă. A venit toamna... „Deci, din lista noastră de suspecți, primul pe care îl ștergem este Daniel Vanda. În rest... N-am verificat încă alibiurile doctorului Costin și maestrului de balet Fayon."

— Cred că doctorul Costin s-a întors din concediu, voi sta de vorbă cu el, spune Silvia.

— Iar eu cu Fayon, se oferă Eugen. Trupa de revistă a revenit din turneu.

— De Fayon mă ocup eu. La teatru am mai multe probleme de rezolvat...

Sună la ușă. Probabil un client sau un viitor client. Deniza se duce să deschidă și reintră însoțită de locotenentul Stelea. Îi prezint colaboratorii.

— Deci mă aflu în bîrlogul Cîrtiței ! zîmbește Stelea rotindu-și privirea prin cameră. Am cîteva date noi în cazul Marinei Renea. Am luat legătura cu Parisul. Din păcate n-am dat de Vanda. Asociatul lui ne-a comunicat că a plecat spre România cu mașina, tot un Peugeot. Am atenționat pe cei de la Oradea. Problema a doua este alibiul doctorului Costin... Nu sta prea bine pe picioare... Prietenul la care a fost invitat, Preda Aurel, locuiește pe Baba Novac... doi pași de locuința Elvirei... Și-acum, bomba nucleară. Ing. Liviu Cernat și-a deschis un Service-Auto „Luxor", în care a investit un capital de aproape o jumătate de milion !!

După ce ne revenim din stratosfera surprizei, îl întreb pe Stelea „Și Ion Rotaru ? Sînt convins că a avut un rol principal în afacerea noastră...“

— Pînă acum, n-am reușit să dăm de el...

*

Afișele din fața teatrului anunță trei premiere, cu care se deschide stagiunea de toamnă. Intru în hol. E răcoare, e plăcut, nu e nimeni. Înaintea de-a deschide ușa sălii de spectacole, mă opresc în fața panourilor cu fotografii din spectacolele anterioare. E greu să explic dulcea tulburare pe care o simt cînd mă aflu în incinta unui teatru, așa cum nu pot să-mi explic de ce mă simt stăpînul lumii cînd mă aflu în vîrf de munte, sau un vierme nenorocit, cînd cobor în peșteri.

Printre fotografiile care au surprins voit picioarele fetelor din balet într-o apetisantă desfășurare sexi, iat-o și pe Camelia și pe Florica într-un grup de ansamblu. Băieții sînt mai... Părerea despre băieți ar trebui s-o cer Silviei... Ooo ! E și Marina aici într-un duet acrobatic... Balerinul o ține în mîini deasupra capului, iar ochii lui sînt larg deschiși... ochii lui... Ei, drăcie ! Ochii ăștia... Formidabil !... Stai... stai... nu numai ochii... și fruntea și părul... Îmi tremură mîinile de emoție... Îi aplic balerinului mustață, barbă, favoriți... Ei da ! Asta e... Am avut, cum s-ar spune, o revelație... da, o revelație... Asta e omul meu ! Acum ar trebui să fac operația invers... dar n-am ce-mi trebuie... reușesc oarecum cu batista, mîzgălesc întreg chipul... totuși e mai bine, dispare intenția inițială... Aud o voce aspră „Căutați pe cineva ?“ E cerberul.

— Pe domnul Fayon.

— E la grădina de vară, repetă cu baletul.

Sînt agitat, caut să-mi ponderez pașii. În felul acesta mă mai calmez. Intru în prima papetărie și cumpăr cîteva coli transparente. Într-un colț, pe un vraf de hîrtii expuse, pun portretul-robot al lui Rotaru și îl copiez pe o foaie transparentă fără anexele piloase... Da, ăsta e... aidoma ! Mă îndrept grăbit spre Grădina de Vară, care, după ce se strică vremea, rămîne goală și tristă, spălată de ploi și ninsori... Pe scenă, fetele își fac încălzirea pentru spectacolul de seară. Baletul e rodat și suprarodat. Fayon intervine rar. Mă așez pe banca de lîngă el.

— Merge greu, nu? se referă la anchetă.

— Vîntului i-au trebuit mii de ani ca să dea formă Sfinxului din Bucegi...

— În acest caz asasinul va fi prins în cea de-a șaptea încarnare a lui...

— Nici chiar așa, rîd. Ca să grăbim lucrurile, mi-ai putea spune cum ți-ai petrecut viața în zi de 28- -29 aprilie ? Nu te suspectez, răspund întrebării mute din ochii lui, simplă rutină...

— Am avut un timp relații destul de intime cu Marina. În momentul în care a intervenit un altul, demn și nobil, m-am retras. „Altul", fiind Liviu.

— Totuși ai continuat s-o iubești...

— Da... dar n-ar fi un motiv... Ce am făcut ? Cred că am dormit singur acasă. Și locotenentului Stelea i-am spus același lucru... Poate am un alibi, dar nu-mi amintesc...

Scot portretul-robot copiat și retușat al lui Ion Rotaru și cu speranță de mie în sută i-l pun în fața ochilor. „Îl cunoști ?"

— Dacă nu este Dan Costea, atunci înseamnă că este fratele lui geamăn. Dar după cîte știu, n-ar avea așa ceva. Este un fost balerin al trupei noastre.

— Fost ?

— Ne-a părăsit brusc... fără să aibă măcar bunul simț să ne anunțe. Mulți îl cred pe undeva prin occident. Cînd auzea de America, îi ploua în gură...

Am o presimțire care-mi sponsorizează imaginația : „Cînd a dispărut ?“

— Păi... cam... Stai, că îți spun precis ! sare de pe scaun. Ei, drăcie !... După moartea Marinei n-a mai pus piciorul în teatru. Ei, drăcie ! Precis... Chiar am zis : „am pierdut doi, o balerină și un balerin“...

Respir în fundul mării cu tubul de oxigen pe terminate. În creierul meu este o anarhie nemaiîntîlnită. Gîndurile mele zboară anapoda, ca un stol de vrăbii speriat de un foc de armă. Fac efort să mă concentrez. Deci, tehnicianul dentar Ion Rotaru este de fapt balerinul Dan Costea. Faptul că și-a dat un alt nume și profesie, ca și o adresă fictivă, înseamnă că este înfundat pînă la sprîncene în crimă. Rămîne de văzut dacă e autor sau complice. Mă întorc spre Fayon : „De ce n-ai anunțat poliția ? Doar portretul a fost publicat în ziare...“

— Nu ăsta...

Are dreptate. După cel din ziare nu l-ar fi recunoscut nici mama care l-a născut.

— De unde e din loc ? Are părinți, are familie ?

— Nu știu ce familie are, dar e din Șimleu Silvaniei, ca și Marina, de altfel. Erau concetățeni, toată lumea știe asta. Erau în raporturi bune, era ca să spun așa instructorul ei, o învăța să șofeze.

— Pe ce mașină ?

— Mașina ei... O primise cadou... De la domnul acela în vîrstă, cred... Un Peugeot...

Celula lui Dan Costea este amenajată. Mai lipsește locatarul... Sau poate mă înșel ?!?

Repetiția s-a terminat. Îi fac semn Camelieî să aștepte. Mă urc pe scenă, îi arăt portretul. Confirmă că e Dan Costea. La întrebarea mea cînd l-a văzut ultima oară, răspunde prompt „28 aprilie !“ Vreau detalii. Fata se concentrează „Da... da... Era și Marina, rîdea, era veselă, vorbea cu domnul acela în vîrstă care i-a dat servieta diplomat cu banii, de care ți-am mai spus. Atunci cînd i-a înmînat-o nu știam că conține bani. Ea mi-a spus să fiu și eu cu ochii pe ea în timpul repetiției... Cred că atunci... cînd i-a dat bătrînul servieta, a intrat pe ușa din spate și Dănuț...“ Camelia se întoarce spre mine. „Nu știu dacă a văzut sau nu scena cu servieta diplomat“.

— Sînt convins că a văzut... Pe Dan Costea l-am cunoscut sub numele de Ion Rotaru ! Cu barbă, mustăți, favoriți... din trusă... Simplu ! Era doar de meserie !...

Fata mă privește nedumerită. Analizează din nou îndelung portretul... În noaptea ochilor ei se aprind mii de lumînări, ca la denii... Se gîndește... Ezită... „A, nu, nu se poate... Cred că sînt nebună... E o nebunie.“

— Totuși...

— Nu... n-are nici o noimă...

Nu insist : „Dacă totuși găsești vreo noimă, îmi știi numărul de telefon... Apropo, care erau relațiile dintre Marina și Dan ?“

— Bune. Erau concetățeni. N-am auzit să se fi certat... Totuși... Simple impresii, poate subiective... L-am surprins de cîteva ori învăluind-o pe Marina în priviri încărcate parcă de ură... Și asta mai ales cînd se afla Liviu de față...

Gelozie ? Crimă pasională ? Pederast ? Dumnezeule, dar încurcate mai sînt căile tale...

— Am ajuns la capătul lumii, suspină Andora.

Papà George pe buncheta din spate este făcut covrig. Gura îi este acolo unde pufăie și țigara. Din direcția aceea se aude un mormăit „Detectiv de două cepe degerate !... Mi-ai scurtat viața cu 500 de km".

— Dumneata ai vrut să mergi cu noi !

— La Sinaia, nu aici unde se sfîrșește țara.

— Lasă, tată, nu te mai răsfăța. A fost un drum de vis.

— Coșmar ! Mă întorc cu avionul.

— Știu că minte. Știu că a fost încîntat și el de Valea Prahovei, Sighișoara, Tîrgu Mureș, Cluj, Zalău, Valea Crasnei... așa cum va fi încîntat acum și de Șimleu Silvaniei.

— Voi vă duceți să vizitați tezaurul gotic, papà George își tratează ulcerul... tabagic la fața locului iar eu dau o fugă pînă la poliție. Ne întîlnim exact la ora 13, în locul acesta !

Locotenentul Carpet mă așteaptă. I-a telefonat Stelea. Îmi dă adresa părinților lui Dan: „Nu veți afla nimic nou. Am cercetat și noi. Băiatul a fost acasă pe la sfîrșitul lunii aprilie, după care nu a mai dat nici un semn de viață".

Lucrurile acestea le știam încă din București. Nu știu totuși, ce m-a îndemnat să vin pînă aici. Mă însoțește plutonierul Vlad. Înainte de a pleca, mă interesez și de adresa bunicilor Marinei. Trăiesc amîndoi.

Familia Costea locuiește într-o căsuță modestă, înconjurată de o curte înecată în dalii. Amîndoi lucrează la fabrica de textile. Am noroc. Sînt în schimbul doi. Sînt încă oameni oarecum tineri, între 45 și 50 de ani. Mă întreb cu care dintre ei seamănă Dan. Mai degrabă cu Mara Costea, mama lui.

— Deci, pe data de 30 aprilie a fost aici. Ce proiecte avea?

— A spus că vrea să plece în Italia și de acolo în America. Își încearcă norocul. Deși a spus că o să ne scrie, pînă acum n-am primit un rînd.

— Mai aveți copii?

— O fată.

Prin ochii lor foșnesc frunzele neliniștei. De ce? Din cînd în cînd se privesc ca doi vinovați. De ce? Le-a mărturisit ceva Dan? Și dacă le-a mărturisit, tot n-o să-mi spună, iar eu am făcut sute de kilometri ca să nu aflu nimic și să iau premiul întîi la concursul de idioți. O fetiță de circa cincisprezece ani intră cu o tavă cu ceva tratații. Nici nu apuc să deslușesc ce, rămînînd cu ochii la ea.

— Este Eva, fata noastră...

Deschid gura și stau cu ea deschisă vreme de un secol, că mă minunez și eu cum de nu au intrat în ea toate muștele din Șimleu Silvaniei și din împrejurimi. Uluitoare asemănare.

— Mai aveți o fată?

— Nu, v-am spus doar Fata aceasta și Dan.

— Frați, surori, aveți?

Mă privesc ca pe un nebun eliberat proaspăt: „Eu o soră și ea doi frați".

— Au copii?

— Au...

— Fete?

— Și fete...

— Unde locuiesc?

— D-apoi unde? Aici în Șimleu.

Plec convins că mă aflu în centrul triunghiului Bermudelor în plin incredibil și neinteligibil. Mă urmăresc ochii negri ai Evei, care seamănă ca două picături de apă cu cei ai Lidiei, prietena lui Liviu.

Nu există decît o singură explicație — „coincidență“...

Altă casă la margine de Șimleu. Măcinată de moliile vremii, în mijlocul unei grădini peste care au trecut multe, foarte multe toamne. Cîteva tufe de tufănele, frunze galbene pe jos și pe butucii de viță, în vîrf cîțiva ciorchini stafidiți și știrbi, la care n-a putut să ajungă o mînă de bătrîn, măresc icoana tristeții, deșertăciunea deșertăciunilor... O bătrînică își tîrîie ghebul si pașii. Oare așa ar fi arătat și Marina peste 60—70 de ani ?

Papà George a rămas în mașină. Intru în casă cu Andora... Miroase a mucegai. Un dulap mare, vechi, plin cu cîteva cioburi de farfurii și pahare, o masă vopsită în verde și trei scaune tot verzi. Pe unul din el șade un bătrînel de care te-ai speria să-l vezi pe stradă în puterea nopții fără să știi cine este. Numai ochii... ochii fac legătura între lumea cealaltă și lumea asta...

— L-a lovit damblaua... I-a luat vorba, dar se poate mișca... A spus Marina că o să-l ducă în vara asta la un doctor mare... — și bătrîna vorbește greu.

Pun pe masă o sacoșă încărcată cu alimente — unt, brînză, șuncă, măsline, ciocolată, rahat... — Nu sînt alimente de regim dar la ceasul acesta nimic nu le mai poate face rău. Ochii bunicilor se aprind de poftă și plăcere...

— De la Marina mea... Doamne, cît o iubesc !

— De cînd n-ați mai văzut-o ?

— Din iarnă. Dar ne-a scris... ne-a scris că totul o să se schimbe, că o să fie bine și n-o să ne mai fie foame... Dar și așa nu ne este... Ce mîncăm noi ?

Scot din buzunar un plic cu bani pe care il pregătisem „Mi-a dat și banii aceștia pentru dvs...“.

— Mititica... Nu e așa că e frumoasă ? privește în ochii Andorei și așteaptă confirmarea.

— E foarte frumoasă, încearcă Andora să depășească emoțiile momentului.

— Pe Dan Costea îl cunoașteți ?

— Cum nu ? Prieteni din copilărie. Nu se jucau toate vacanțele în grădina noastră ?... Acum amîndoi sînt artiști la teatru. Bun băiat... bun... A fost la noi prin primăvară și ne-a lăsat niște bani... Mulți... cinci mii... Da nu trebuia... Nu... nu trebuia...

Plecăm. Ne conduce pînă la poartă „Spuneți Marinei că o așteptăm... Promisese că vine în vară... Îi-e așa dor de ea... Nu putem muri fără s-o mai vedem... Asta ne mai ține în viață...“

Ne urcăm în mașină. Pornesc repede motorul. Andora izbucnește în plîns...

Drumul de întoarcere îl fac în acompaniamentul dulce al glasului Andorei și în isonul sforăitor al lui tanțpă George, care pînă la București nu se mai trezește din somn, nici măcar pentru a pufăi o țigară.

Cimitirele sînt oaze la care ajungi după ce ai străbătut deșertul vieții, unde vin să-și învie durerile cei vii. Și aici, lumea umbrelor e împărțită în două. Morminte bogate, morminte sărace, morți bogați, morți săraci... Sub un salcîm îngălbenit, un domn bogat plînge lîngă o cruce săracă. Stelea și cu mine ne apropiem. Daniel Vanda ridică privirea „Am pierdut aproape totul, aș fi preferat să nu exist“. Ridică umnii spre răsărit. Desigur și răsăritul este un mare vinovat. A despărțit doi oameni care trăiau aceeași dragoste... Îmi ghicește gîndurile : „Alice, mama Marinei, i-a oferit un tată care a avut grijă de ea, chiar a răsfățat-o, m-am informat. Dar n-am fost eu acela. Am căutat să repar greșeala mea, a altora, a destinului și, cînd credeam că am reușit...

— Domnule Vanda, intervine locotenentul Stele oarecum brutal, cînd i-aţi dat banii, mai era cineva de faţă ?

— Nu-mi amintesc bine. Îmi pare că a trecut un tînăr pe lîngă noi...

— V-aţi luat rămas bun şi n-aţi mai văzut-o ?

— În seara de 28 am încercat să mai trec pe la ea, dar l-am zărit pe prietenul acela al ei, Liviu, intrînd în bloc. Atunci m-am răzgîndit şi am făcut calc întoarsă. Ştiţi... nu-l prea agream...

Simt cum transpir, „Sînteţi sigur că a fost Liviu?“

— Ei, asta-i bună ! Bineînţeles că sînt sigur. Era în jurul orei zece, după ce luasem masa la hotel.

Faţa lui Stelea devine dură-cremene. În următoarele ore n-aş vrea să mă numesc Liviu Cernat...

*

— Bravo ! Bravo ! Excelent ! Cel care aplaudă este Eugen. Silvia a încercat încă odată să demonstreze că singurul criminal posibil, sînt eu.

— Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, fac tentativa de a readuce barca discuţiilor pe linia de plutire a logicii. De la un timp, am pierdut din vedere că avem de-a face cu două asasinate : Marina—Elvira.

— Şi am ajuns la concluzia că ar putea fi vorba de doi asasini, continuă Deniza. Cel al Marinei ar fi un asasin „normal“, dacă se poate spune aşa ceva, iar cel al Elvirei, un obsedat sexual...

— Pentru că dacă ar fi fost vorba de acelaşi asasin, de ce nu ar fi violat-o şi pe Marina ? conchide Eugen.

— Pentru că nu a mai putut, lămurește Silvia lucrurile. Nu toți bărbații... eu de exemplu am întîlnit...

— Știi ce, o întrerup, dacă stăm să ascultăm amintirile tale erotice, ne apucă Anul Nou. Și apoi, ce se întîmplă dacă așa cum pretinde medicul-legist, Marina a fost ucisă prima, cam pe la orele 0,30 iar Elvira după o oră și.. Deci de ce dacă e vorba de un singur criminal, Marina n-a fost violată ?

— Poate n-a fost pe gustul lui ! punctează Silvia.

— De ce a fost violată Elvira ?

— Poate a fost pe gustul lui ! tot Silvia.

— Deci, pe lista noastră de suspecți, nu dau atenție imixtiunii Silviei, figurează doi pe prim plan : Dan Costea și Liviu Cernat. De Dan Costea știm precis că e implicat cel puțin în simulacrul de sinucidere al Marinei, iar dispariția lui imediat după asasinat îl transformă în suspectul nr. 1. Și nici Liviu Cernat n-are vreun cusur, deși explicația pe care a dat-o locotenentului Stelea este plauzibilă. A vrut să se ducă la Marina să tatoneze o împăcare. La ușă a auzit muzică și voci. A crezut că înăuntru se află tatăl ei și a făcut stînga împrejur.

— Da, este o explicație, este Silvia de acord, dar orice criminal are la îndemînă o explicație plauzibilă. Cum justifică el suma de o jumătate de milion investită în atelierul său auto ?

— Am uitat să vă spun, se scuză naiv Eugen. Banii îi are de la tatăl său, care și-a vîndut vila de la Cotroceni cu aproape un milion.

După perla asta, în birou și-au făcut loc pe rînd tăcerea, stupoarea și furia.

— Bine măi catastrofă, țîșnește Silvia, și abia acum ne spui ?

Telefonul zbîrnîie, salvîndu-l pe Eugen de la scuze tardive și inutile. Ridic receptorul : „Cum ?...

Cum ?... Nu se poate !... Imposibil !...“ Mă adresez colaboratorilor mei, după ce respir de cîteva ori adînc : „Azi noapte a fost ucisă Camelia. A fost găsită de dimineaţă într-un părculeţ, cam la o sută de metri de barul „Pisica Siameză“, de către copiii care veniseră la joacă...

*

Barul „Pisica Siameză“ este un local de noapte. Acum la ora 10 dimineaţa este plin de poliţişti. Cotrobăie prin cabinele artiştilor, care nu sînt decît două. Una pentru fete, alta pentru băieţi. Trag speranţa că vor găsi un bulgăre de zăpadă în Sahara. Îl acostez pe Stelea : „Crezi că asasinul a ucis fata aici şi apoi a luat-o în braţe şi a dus-o în părculeţ?“

— Nu. A ucis-o chiar în faţa parcului. Apoi a tîrît-o cîţiva metri, după o bancă. Acolo au dat copiii de ea.

— La ce oră s-a petrecut ?

— În orice caz după ultima ei apariţie în programul barului. După ora 3 dimineaţa.

— Cum a fost ucisă ?

— Cu un obiect contondent. Un ciocan, probabil.

Ne privim semnificativ. Ca în celelalte două cazuri.

— Şi ce speraţi să găsiţi în cabine ?

— Simplă rutină... Poate un indiciu...

Jony se apropie de noi. Lacrimile îi curg în neştire prin barbă : „De ce ? De ce ?“

Eu am o idee, dar este încă nebuloasă şi nu le-o pot împărtăşi.

— N-a făcut nimic rău, era o fată admirabilă Atunci de ce? suspină el.

Cred că dacă l-aş întreba dacă în noaptea trecută a avut loc o ceartă între ei, mi-ar sparge capul

— Am înțeles că a plecat după program, adică în jur de ora trei. Pleca la ora aceea singură, fără mașină, fără un taxi !?

— N-avea nevoie. Se ducea la mine. Locuiesc în primul bloc de lîngă părculeț...

— Domnule Jony, îl întrebă Stelea, ai observat în ultima vreme vreo schimbare în atitudinea Cameliei ? A primit vreo scrisoare... vreo amenințare telefonică ?...

— Nu. Nimic... Totuși ceva o frămînta, o preocupa... N-a vrut să-mi spună ce. A spus că mă va informa numai atunci cînd va fi sigură. Nici măcar aluziv...

Îl las pe Stelea să-și continue rutina polițistă și îl însoțesc pe Jony la bar.

— Bei ceva?

— Ceva tare, cu gheață.

Toarnă în două pahare. Nu ciocnim.

— Crezi că ar putea fi ceva în legătură cu Liviu ? îmi cercetează reacțiile.

— S-ar putea, nu știu.

— Îi sucesc gîtul. Vorbesc serios.

— N-ai s-o faci. Nu te văd îngroșînd rîndul criminalilor.

Încuviințează tăcut. Mă iscodește în continuare . „Crezi că ea o fi aflat ceva, ceva în legătură cu crimele anterioare, sau cu asasinii ?

— Sînt sigur.

— Nu ți-a spus nimic ? Avea încredere în tine.

— Dacă îmi spunea, poate că acum ar fi trăit.

Scîncește ca un cîine credincios lîngă cadavrul stăpînului.

— Azi noapte Liviu și Lidia au fost aici ?

— Au fost. Fac parte din obișnuiții localului.

— Pînă la ce oră au stat ?

— Au plecat înainte de programul Cameliei.

— Spune-mi, printre obișnuiții localului pe cine mai cunoști ? îi înșir lista alcătuită de Deniza. Se oprește la doctorul Costin și maestrul Fayon. Au fost și ei azi noapte ?

— Da, au fost doctorul cu soția și Fayon cu Florica. Au rămas pînă la închidere, la ora cinci.

Simt că se încinge din nou motorul. Pulsul o ia razna peste dealuri : „Dacă vreunul din ei ar fi ieșit din local, să zicem pe la trei, ai fi observat ?“

Înțelege ! „Nu... Programul continua în semiobscur iar eu am condus-o pe Camelia pînă la ușa de ieșire a artiștilor“.

— Poți chema portarul ?

— Nu este aici. Dar n-ai multe șanse să afli ceva de la el. E un vlăjgan îndrăgostit de una din fetele noastre, iar azi noapte cînd am condus-o pe Camelia, l-am auzit în cabină făcînd o scenă de gelozie. L-am lăsat în pace, deoarece la ora aceea tot nu prea mai vin clienți.

Îmi termin băutura. Mă uit la măsuțele despărțite în separeuri de gărdulețe cu jardiniere de flori, la lampioanele de deasupra lor, la femeia care aranjează fețele de masă. La noapte lampioanele se vor aprinde din nou în semiobscur, separeurile se vor popula vesele, orchestra va cînta... și undeva în spatele barului, ascuns cu durerea lui, Jony. Inima lui va fi o jerbă de flori, iar lacrimile se vor prelinge în neștire prin barbă. Poate unii, ca fapt divers, vor comenta moartea unei balerine...

*

Deci : *Dan Costea*, ca mobil jaful, explică moartea Marinei, nu și a Elvirei. Nu-l văd implicat nici în asasinarea Cameliei.

Doctorul Costin, ca mobil gelozia, poate fi asasinul Elvirei dar nu și al Marinei și Camelliei.

Maestrul Fayon, ca mobil tot gelozia, ar explica uciderea Marinei, poate și a Cameliei, dar nu și a Elvirei.

Și în fine, *Liviu Cernat*, nu pare implicat în nici unul din omoruri, mobilul principal, jaful, nemaiexistînd. Are bani de la bătrînul lui.

— Nu e chiar așa, intervine Eugen. Are bani pentru auto-service-ul lui, dar banii cu care și-a deschis magazinul iubita actuală, în speță Lidia Soare, de unde sînt? M-am informat. Amenajarea magazinului „Afrodita-Lux", achiziționarea materialelor, salariile manechinelor, creatorilor de modă, croitoreselor etc. se ridică la cîteva sute de mii. De unde ?

Ca de obicei, dările de seamă ale lui Eugen vin pe neașteptate, dar cu întîrziere...

*

Stăm comod în fotolii, în fața unor măsuțe pe care sînt așezate pahare, sticle cu sucuri, cești de cafea, scrumiere și minivaze din care scot capul fire de garoafe. Toate fotoliile sînt îndreptate spre estrada pe care urmează să se desfășoare parada modei. Se fumează, dar sala este prevăzută cu aer condiționat.

În dreapta, o scară interioară duce la birouri. Un candelabru cu zece brațe își etalează cristalurile. Printre invitați îl văd pe prietenul nostru Fayon cu frumoasa Florica. Liviu stă la o „parolă" cu soția doctorului Costin. Pe acesta nu-l văd. Îi șoptesc Denizei „Ai emoții?"

Bineînțeles.

— Caută să n-ai.

— Ușor de zis.

Candelabrul își stinge stelele Se aprind însă al tele din alte galaxii, pe fundalul estradei cineva mînuiește luminile. Se aude din auf vocea Lidiei „Carmen", rochie de dimineață, cu volănașe spani ole din mătăsică înflorată, pe un fond roz-bombon"

Toate luminile se sting, pe un spot de reflector intră primul manechin. Mă uit la ceas „Acum !" îi șoptesc Denizei.

Lidia continuă explicațiile, Deniza se ridică ușor Cu pași de pisică se duce spre scară. Rochia neagră face să i se șteargă conturul, iar pantofii tip balerin înăbușe mersul. Toate privirile sînt ațintite asupra manechinului care evoluează unduindu-se în ritmul unui tangou spaniol. O urmăresc pe Deniza Urcă... urcă... dispare pe coridorul etajului. Răsuflu ușurat... oarecum... Urmează alt manechin, alt model.

„Adolescenta", rochie sport. O fată cu părul tăiat scurt, prezintă o rochie stil costum de baie 1920, cu mînecuțe scurte, cordon, terminată pantalon cu franjuri, deasupra genunchilor. E aplaudată.

Mă uit din nou la ceas. Deniza trebuie să fie în birou. A deschis primele sertare. Se perindă cîteva modele interesante, dar nu prea originale. A trecut o jumătate de oră. Încep să am emoții tari. A găsit ceva ? De ce nu coboară ?

„Rochie «rendez-vous», cu fermoare în față, mascate de un pliu. E o rochie de culoarea tabacului, mulată bine pe corpul fără cusur al manechinului În caz de urgență se trage fermoarul, dovedindu-și utilitatea practică sexi..." Și totuși Deniza exagerează... Aa ! Iată și o rochie excentrică...

Rochia „Mamaia", anunță Lidia. Spotul reflectorului prinde bustul manechinului care poartă o rochie neagră din tafta naturală, fără mîneci, închisă la gît. Rochia prezintă două decupaje rotunde, prin

care țîșnesc frumoși, tari, obraznici, cei doi sîni ai fetei, acoperiți cu o plasă neagră, care-i fac cu atît mai apetisanți. Ce te faci însă, dacă posezi doi sîni ca două trompe de elefant ?! Intru în panică... S-a întîmplat ceva rău... Încerc să deslușesc o formă pe serpentina scării... Nu mă înșel... Deniza. Coboară așa cum a urcat, nevăzută-neauzită...

— M-ai băgat în priză... Ai descoperit ceva ?

— Nimic... Adică seiful mascat de corpul televizorului. Un buton acționează placa pe care e așezat televizorul. Din păcate nu mă pricep să deschid un cifru complicat și nici n-am avut timpul necesar. Mi-ar trebui cîteva ore...

— Imposibil !

— Asta e ! Deci „zero" ! Adică, nu ! Într-un sertar era un revolver mic.

Lidia anunță pentru ultima oară „«Zi și noapte», rochie pentru serile toamnei, din moar". Apare chiar ea, într-o rochie lungă, pînă la două palme de podea, simplă, pe șolduri, mult decoltată, jumătate de culoare albă, jumătate neagră.

— E frumoasă și rochia și ea ! nu se poate abține să n-o admire Deniza.

Nu-i răspund... Nu pot... Nu pot să scot nici un sunet. Privirile nu mi se dezlipesc de pe decolteul Lidiei... Un medalion pătrunjel, din aur dantelat, îi înfrumusețează pieptul.

— Ce este ? Ce ai ? șușotește Deniza.

— Medalionul !... reușesc să pronunț cuvîntul, cu aceeași greutate cu care copilul reușește să spună pentru prima oară „mamă".

— Ce-i cu medalionul ?

— Face parte din bijuteriile furate de la Marina

— Parcă un singur cîine e scurt de coadă ?!

Candelabrul luminează din nou cerul salonului. Ne apropiem de patroana casei de modă și așteptăm rîndul să o felicităm.

— A fost o paradă reușită, modele frumoase și originale, repet eu ce au spus înaintașii mei. Ai avut o apariție meteor. Ești o femeie superbă, Lidia, unică (încep să rîd) nu... m-am înșelat...

— Nu sînt frumoasă?

— Nu ești unică.. Mai ai cumva o soră, o rudă la Șimleu Silvaniei ?

Am impresia că prin noaptea ochilor ei negri dau buzna licurici. Îmi răspunde uimită : „De unde ideea asta ?“

— Am cunoscut acolo o fată, Eva. Semănați ca două zile toride de vară.

Nu este curioasă să afle cine este Eva și cum am cunoscut-o. Găsesc că e normal. Ca din întîmplare privirea mi se oprește pe medalion „Frumos paing ! Lucru de artă. Trebuie să coste o avere. “

Nu tresare... Zîmbește : „L-am primit cadou“.

Arăt spre Liviu. Lidia îmi face complice cu ochiul. Treburile se precipită... Aștept o clipă pînă îl prind pe Liviu singur.

— Dumneata ai sponsorizat afacerea asta ?

— Oarecum ! De fapt am sponsorizat-o cu ideile. Este localul casei de modă pe care trebuia s-o deschidă Marina... Cum Marina nu mai este, am sfătuit-o pe Lidia să preia ea inițiativa.

— Și banii ?

— Ce bani ?

— Aia mă întreb și eu. Ce bani ?

Citesc și eu și Deniza descrierea incompletă a bijuteriilor furate de la Marina. Este și descrierea medalionului păianjen.

— S-ar putea să nu fie același, observă Stelea.

— S-ar putea.

— Numai cel care i l-a făcut cadou Marinei, ar putea confirma, Daniel Vanda.

— Asta numai dacă Lidia nu va pretinde că i s-a furat sau l-a pierdut între timp.

— Tot ce e posibil. Rămîne de văzut.

Îl privesc gînditor pe Stelea. „Pescuim în ape tulburi fără nici o nadă în cîrligul undiței. N-avem nimic clar, nimic palpabil"

— Ar fi totuși ceva... O amprentă...

Sar în picioare : „Parc-ai fi Eugen. Nu spui nimic a timp !"

— Pentru că am descoperit-o și noi tîrziu.

— Cît de tîrziu ?

— Azi. Mi s-a comunicat de la laborator.

— Pe clapa casetofonului ? intuiesc eu greșit.

— Nu. Pe bușonul de ulei al Peugeot-ului. L-a șters și pe acesta, dar urmele lăsate pe suprafețele grase nu dispar complet. Aparent sînt invizibile, dar se pot detecta chiar prin procedee convenționale.

— Aveți amprentele suspecților ?

— La ce ne-ar fi folosit pînă acum ?

Plecăm. Gîndurile gonesc din nou anarhic.

— Cheia cred că este Camelia. Fata asta n-avea cap doar de ornament... Știa ceva... Poate totul... Altfel de ce ar fi ucis-o ?

Mă gîndesc să mai parcurg cîteva sute de km. pînă la Șimleul Silvaniei. Voi putea oare convinge părinții lui Dan să vorbească ? Nu cred. Precis nu. De altfel ideile mele sînt aberante... fantasmagorice...

Ce naiba să fac? Aberante-neaberante, nu-mi dau pace. Trebuie să le verific. Desigur poliției i-ar veni mult mai ușor, dar atît Stelea cît și procurorul Valeriu ar rîde în hohote și ar interveni să mi se retragă autorizația de detectiv, ca unui care face de rîs breasla. Merg pe stradă fără să aud cînd Deniza mi-a spus „la revedere", cînd a luat-o la stînga sau la dreapta... O castană în cap mă trezește la realitate și mi-amintește că e totuși toamnă. Cine oare ar putea să facă astfel de operație?... Mă trezesc în fața policlinicii Vitan. Doctorul Costin este de serviciu. Cînd mă vede, rîde „Ai venit să mă arestezi?"

— Încă n-ai norocul ăsta... Nici eu. Afacerea ar fi închisă onorabil. Sînt convins însă că un doctor mînuiește mai bine un bisturiu decît un ciocan. Am venit să-ți cer cîteva informații. Cine ar putea la noi executa cu succes o operație cu un bisexual?

Se uită la mine ca la un căzut din OZN... „Bisexual?"

— Androgin, hermafrodit! Doar nu trebuie să-ți explic ție, ca doctor! Dă-mi măcar un nume!

— Așteaptă!

Aștept cam mult. În fine, se întoarce cu o listă de patru chirurgi specialiști. La doctorul Adrian Ionescu, găsesc răspunsul mult căutat. Fantasmagoria a devenit o realitate!

*

Uneori căile Domnului sînt întortocheate și ciudate. Nici un fel de operație n-ar putea egaliza oamenii. Nici n-ar fi bine. Ar fi o repetare la infinit a unei singure imagini umane. Caleidoscopul omenirii este variat și bogat în culori. Așa e bine. Aproape că și Agripina își justifică existența în calitate de cioplitoare în stînca monotoniei. Bineînțeles nu

toți nevolnicii pun cărămizi negre la castelul Geniului Rău. Nu încerc să justific crima. Mi-o explic ca să pot lupta împotriva ei. O înțeleg sau caut s-o înțeleg. Așa a lăsat Dumnezeu, și bine și rău, dar uneori este prea nedrept...

În dimineața aceasta, salonul Casei de Mode „Afrodita" are o clientelă insolită. Daniel Vanda lasă impresia că urmărește pe fereastră agitația străzii, deși sînt convins că nu vede nimic. Liviu Cernat fumează nervos țigară după țigară și se plimbă idem. Fayon bate darabana cu degetele pe marginea fotoliului. Locotenentul Stelea răsfoiește preocupat un dosar. Jony afundat în fotoliu, parcă ar dormi. Lidia ca de obicei superbă, într-un taior negru și scampoi roșu, își pilește unghiile. Doctorul Costin continuă să mă studieze ca pe un picat din OZN. La ușă cerber, plutonierul Cristea. Ei da, de aici cineva va ieși cu cătușe.

Și afară e soare și afară e toamnă dulce „moldovenească"... Înauntru salonul e oală sub presiune. În fine, cu întîrziere de aproape o oră, intră pe ușă procurorul Valeriu. Presupun că a vrut să creeze o stare psihică tensională. Se aruncă într-un fotoliu. Toate fotoliile sînt orientate concentric.

— Putem începe! Nu v-am convocat la procuratură din două motive. Unul din ele este ambianța caldă intimă. Avem nevoie de ea pentru a ne înțelege, a vorbi de la om la om, pentru a pătrunde un mister în a cărui dezlegare nu mai speram...

Încep să cred că Valeriu e cabotin.

— Trei asasinate! În noaptea de 28 aprilie balerina Marina Renea este ucisă cu lovituri de ciocan în apartamentul ei din str. Dristor. Fata nu cîntărește o tonă. Pentru profesia ei trebuie să fie suplă, ușoară. Pentru asasin nu este o problemă să o ia în brațe, s-o ducă la mașină. Este trecut de

1 noaptea și e convins că nu-l vede nimeni. Este sîmbătă spre duminică și toată lumea care nu doarme, petrece sau privește la televizor. Are dreptate, nu-l vede nimeni.

Exista un risc, desigur... Dar probabil că în cazul în care ar fi fost văzut în timp ce o transporta la mașină, l-ar fi informat pe curios că i s-a făcut rău, a căzut, s-a rănit, a leșinat și o duce la Urgență. Dar n-a întîlnit pe nimeni. Așează cadavrul pe bancheta din spate, astfel cum rezultă din analiza huselor mașinii. Este om de teatru. A luat trusa de machiaj la el, bineînțeles premeditat, în vederea asasinatului... Se machiază, își pune barbă, mustață, favoriți.

Treaba asta are loc în mașină. Dacă ar fi făcut-o încă din apartament, în cazul unei întîlniri nedorite, cu Marina în brațe, ar fi fost imediat suspectat.

A parcat mașina pe strada Berta, s-a asigurat că nu-l vede nimeni, a luat cadavrul în brațe, l-a sprijinit de un pom și a simulat sinuciderea fetei.

Valeriu face o pauză. Îl studiază pe doctorul Costin, așa cum mă studiază acesta pe mine : „Nici acum nu vrei să vorbești, doctore ? Oricum, soția dumitale cunoaște raporturile pe care le-ai avut cu Elvira și te-a iertat..."

— Ei bine, pe 28 aprilie am fost la aniversarea unui prieten, Preda Aurel. Invitați mulți. Trecuse de miezul nopții. Era 1,30. M-am uitat la ceas. Petrecerea era în toi, lumea amețită, se dansa, nu s-a observat lipsa mea.

— S-o crezi dumneata, rîde Stelea. Nu una, trei femei te-au văzut la ora aceea părăsind casa. Și ele s-au uitat la ceas...

— Dimineața mă certasem cu Elvira și îmi părea rău... Țineam totuși la ea... Am iubit-o, ce mai ? Din Baba Novac pînă în Dristor sînt doi pași. Surpriza

Elvirei a fost mare, dar s-a bucurat. Am rămas la ea cam o oră, după care m-am întors la prietenii mei. La plecare am văzut un ins intrînd în apartamentul de vizavi. Nu i-am dat nici o atenție, nu mă interesa.

— Prietena dumitale Elvira, întreabă Stelea, l-a văzut și ea ?

— Bineînțeles. Era în cadrul ușii.

— Îi reții figura ?

— Nu... Era oarecum cu spatele. Și v-am mai spus, nu l-am studiat, nu mă interesa.

— Dar n-ai observat totuși, insistă enervat Stelea, avea barbă, mustață ?

— Nu, asta precis nu ! În rest nu mai știu nimic.

— Bine, continuă procurorul Valeriu. Numai că asasinul era convins că Elvira l-a recunoscut. A șters urmele lui din apartamentul Marinei, a luat cei 600.000 lei, bijuteriile primite cadou de Marina de la tatăl ei, ciocanul și a sunat la ușa Elvirei. Sub un motiv oarecare a intrat în locuința acesteia, probabil sub pretextul unei confesii de om îndrăgostit de prietena ei, sau cam așa ceva și într-un moment cînd aceasta a întors spatele, a ucis-o tot cu lovituri de ciocan.

— După care a violat-o ! De ce ? întreb eu.

— N-a violat-o nimeni, intervine doctorul Costin. N-a apucat să se ducă la baie. Eu eram grăbit, ea m-a condus și imediat, după spusele domnului procuror, a intrat asasinul. Tot el a ucis-o și pe Camelia ?

— Da.

— De ce ? se aude vocea răgușită și tremurată a lui Jony.

— Bănuise identitatea asasinului. Nu era sigură, a pus întrebări și a plătit imprudența.

— Dacă-mi împărtășea mie bănuielile ei, acum ar fi trăit ! își frînge mîinile Jony.

— Și asasinul ? întreabă Fayon uluit de finalul acesta în coadă de șalău.

— Îi dau cuvîntul domnului Paul.

Sînt străbătut de privirile curioase și nedumerite ale asistenței.

— Domnule Liviu, l-ai cunoscut pe Dan Costea. Nu te-a frapat nimic la el ?

— Nu... adică... l-am surprins de cîteva ori privindu-mă insistent, ciudat, cu ochi care ard... Am și întrebat-o pe Marina dacă nu cumva e pederast. A rîs și a spus că e imposibil, s-ar fi aflat pînă acum... În teatru se află toate...

Daniel Vanda se adresează enervat, nerăbdător : „Cine e, domnule, asasinul ? Dan Costea ?“

— Da, confirm, singurul, unicul, triplul asasin.

— Unde e ? pornește întrebarea din mai multe direcții.

Trag aer în piept „Aici !“

Toți își aruncă unul altuia priviri bănuitoare, mai puțin, bineînțeles, cei care îl cunosc pe Dan Costea.

— Înainte de a întinde degetul în direcția asasinului, trebuie să vă istorisesc o poveste tristă și mai puțin obișnuită... Dan Costea s-a născut la Șimleu Silvaniei. A venit pe lume ca să plătească blestemul unei naturi nedrepte. Așa cum unii se nasc cocoșați, orbi, cu două inimi, el s-a născut... bisexuat, hermafrodit. Părinții l-au declarat băiat. Și-a dus crucea grea, dar n-a putut-o duce pînă la capăt. El nu era Isus... Într-o zi a zărit în culisele teatrului un tînăr înalt, frumos, un adevărat bărbat, de care s-a îndrăgostit pătimaș. Latura feminină din el și-a spus cuvîntul, a învins. Sufletește era femeie. Simțea ca o femeie, gîndea ca o femeie, dorea ca o femeie.

Din clipa aceea, visul lui Dan Costea a fost să se debaraseze chirurgical de latura masculină a fiinţei lui. Trebuiau bani, bani mulţi. El n-avea, părinţii nici atît. Era la un pas de demenţă, cînd în ziua de 28 aprilie dimineaţa, venind la teatru, îl surprinde pe Domnul Daniel Vanda în timp ce îi înmîna Marinei o servietă diplomat, precizînd totodată că înăuntru sînt cei 600.000 de lei promişi. Soarta Marinei era pecetluită, cu atît mai mult cu cît, prin dispariţia ei, drumul spre Liviu devenea liber...

Elvira a fost nefericita victimă care a avut ghinionul să fie în pragul uşii garsonierei ei pe cînd îşi lua rămas bun de la doctorul Costin şi să-l vadă pe Dan intrînd în apartamentul Marinei.

Camelia a plătit tributul inteligenţei ei. Ajunsese la concluzia dublei personalităţi a lui Dan Costea, încă de cînd dansau împreună. După dispariţia acestuia de la teatru, a început să întrezărească adevărul, pe parcurs deducînd treptat fazele celor două crime. Întrebările meşteşugit puse, pentru deplina ei convingere, dar şi insinuante, precum şi anumite reacţii, au trădat-o...

Mă întorc în direcţia Lidiei, cu privirea fixă în ochii ei.

— Cînd am văzut asemănarea fantastică dintre tine şi sora ta Eva, a încolţit prima bănuială. După ce ai ucis-o pe Camelia, bănuiala a devenit certitudine...

Am luat legătura cu doctorul Ionescu Adrian care te-a operat. Tot datorită lui am obţinut noua ta identitate, verificată apoi şi la serviciul de stare civilă local.

Evident, la început doctorul Ionescu a pretins că secretul profesional îl împiedică să divulge taina. Cînd însă i-am explicat că e vorba de trei crime, s-a simţit dezlegat de jurămîntul lui Hipocrat.

Un gest fulgerător, neașteptat, o pocnitură și superba Lidia Soare încremenește în fotoliu, cu tîmpla străbătută de glontele provenit de la un minuscul revolver, care îi alunecă din mînă pe covor...

*

În agenția „Cîrtița" domnește un fel de melancolie. Sîntem impregnați de mirosul tragediei, așa cum sînt impregnați de mirosul de tutun pereții unei camere în care s-a fumat mult...

— Numai un obsedat sexual ca tine putea să dea peste un asemenea caz, caută Silvia să înviioreze atmosfera. Mîine-poimîine, ești în stre să găsești unul în care criminalul să omoare cu „arma Sidei" femeile cinstite...

— În situația aceasta, tu n-ai de ce să-ți faci griji !

Grupul izbucnește în rîs.

— Apropo, avem un nou client, ne informează Deniza.

— Cînd i-ai făcut angajamentul ?

— Eu l-am făcut, în urmă cu trei zile, răspunde Eugen cu ochii în pămînt.

— Și abia acum ne spui ? Ești un om imposibil !

— Incorigibil !

— Nerecuperabil !

Și viața agenției „Cîrtița" își reia cursul normal...

— SFÎRȘIT —

Cartea
poliţistă de buzunar

Au apărut în aceeaşi colecţie :

1). — ACUL DE CRAVATĂ

2). — CRIMĂ SAU SINUCIDERE ?

3). — ENIGMA BALERINEI

În pregătire :

4). — ŞTIU CINE ESTE ASASINUL !